



# EVANGHELIZARE și MISIUNE

## Principii, Metode și Modele

sau

***STRATEGIA MISIONARĂ APOSTOLICĂ***  
Anexa 3 la cursul  
„Noul Testament – o altă perspectivă”

**Daniel Mureșan**





**EVANGHELIZARE  
și  
MISIUNE**

**Principii, Metode și Modele**

sau

***STRATEGIA MISIONARĂ APOSTOLICĂ***  
**Anexa 3 la cursul**  
**„Noul Testament – o altă perspectivă”**

SEMINARUL BIBLIC PENTICOSTAL BRAȘOV  
2012

**„... a zis lui Simon: 'Depărteaz-o la adânc și aruncați-vă mrejele pentru pescuire.'  
...După ce le-au aruncat, au prins o așa mare mulțime de pești că începeau să li se rupă mrejele.”**

**Luca 5:4,6**

**„... 'aruncați mreaja în partea dreaptă a corabiei și veți găsi.'  
Au aruncat-o deci, și n-o mai puteau trage de mulțimea peștilor.”**

**Ioan 21:6**

**„...Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni.”**

**Matei 4:19**

**„...Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni.”**

**Luca 5:10**

# CUPRINS

<b>Elemente fundamentale</b>	
Prima responsabilitate	7
A doua responsabilitate și implicațiile acesteia	11
<b>Principii de Evanghelizare și Misiune, în Faptele apostolilor – Manualul apostolic</b>	27
Ierusalim	28
Palestina	33
Siria, Cipru, Asia	37
Europa	41
<b>Evanghelizarea și Rugăciunea</b>	46
Rugăciunea de alipire de Domnul și cercetare personală	47
Rugăciunea pentru descoperire în Cuvânt	51
Rugăciunea pentru însoțire în lucrare	52
<b>Evanghelizarea și Cuvântul</b>	56
Proclamarea Cuvântului este indispensabilă mântuirii sufletelor	57
Omul lui Dumnezeu trebuie să vorbească, ca un trimis împuternicit al lui Hristos	59
Mesajul Evangheliei trebuie să fie complet	60
<b>Scurt istoric al misiunilor moderne; principii și exemple</b>	63
Nicolaus Ludwig von Zinzendorf	64
David Brainerd	65
William Carey	66
David Livingstone	70
Hudson Taylor	73
Oswald Smith	76
Kriengsak Chareonwongsak	80
<b>Anexa 1</b>	88
<b>Anexa 2</b>	109
<b>Bibliografie</b>	



# 1

## Elemente fundamentale

### Prima responsabilitate

„Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta;  
Și pe acelea trebuie să le aduc.  
Ele vor asculta de glasul Meu și va fi o turmă și un  
păstor.”

Ioan 10:16

În timp ce Domnul Isus Hristos declară finalizarea însărcinării sale pământești în Ioan 17 spunând binecunoscutele cuvinte „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care mi-ai dat-o s-o fac” (v.4), în Ioan 10, El enunță fundamentul oricărui efort omenesc îndreptat spre proclamarea evangheliei pentru mântuirea sufletelor.

În absența acestui fundament, orice efort omenesc ar fi zadarnic și fără nici un sorț de izbândă; considerând însă acest

**Elemente fundamentale**

---

fundament, credinciosul care din dragoste pentru Domnul Său, se trezește la sfânta responsabilitate de a vesti evanghelia, descoperă că nici pe departe nu este singur în fața acestei deosebite responsabilități: Domnul Său continuă din starea Sa slăvită, lucrarea pe care a început-o pe pământ, afirmând trei adevăruri fundamentale în care se descoperă pe Sine însuși implicat, în legătură cu vestirea evangheliei pentru mântuirea sufletelor:

1. *„Mai am și alte oi...”*

În celelalte staule, afară de staulul evreiesc, în lumea întreagă adică, Păstorul cel bun are oi; acestea sunt oile Sale. Chiar dacă sunt în întuneric, în mocirla păcatului, sunt oile Sale; chiar dacă sunt rătăcite, departe de păstorul sufletelor lor, sunt oile Sale. El le cunoaște pe nume și sunt proprietatea Lui.

În cuprinsul evangheliei după Ioan, evanghelie scrisă cu scopul expres ca să determine în cititorii ei credința mântuitoare, adevărul acesta cu privire la primirea de la Tatăl, a sufletelor pentru mântuire, adevăr din care decurge apoi responsabilitatea Domnului Isus de a le aduce 'în staul', este deosebit de luminos, după cum urmează:

„Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni  
afară: căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis.  
Și voia Celui ce M-a trimis, este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El,  
ci să-l înviez în ziua de apoi.  
Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El, să aibă viața veșnică;  
și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”

Ioan 6:37-40

„Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați,  
pentru că nu sunteți din Dumnezeu.”

Ioan 8:47



„...voi nu credeți, pentru că, după cum v-am spus, nu sunteți din oile Mele.

Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine.

Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.

Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.”

Ioan 10: 26-29

...Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu; pentru

că sunt ai Tăi...

...Sfinte Tată, păzește în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una cum suntem și noi.”

Ioan 17:9,11

## 2. „...și pe acelea trebuie să le aduc...”

Iată aici o sarcină pe care Domnul Isus o mărturisește și Și-o asumă deplin. El Se consideră pe Sine în primul rând, ca fiind responsabil pentru aducerea acestor oi “(Eu) trebuie să le aduc”. Această îndatorire este clară și deosebit de solemnă, fără echivoc: “...**trebuie** să le aduc...” Responsabilitatea rezidă din faptul că aceste oi sunt ale Domnului; acest drept de proprietate este unul venit de la Tatăl, după cum Domnul Însuși menționează în Ioan 17:6.

Domnul Se descoperă pe Sine ca fiind sub obligația divină de a aduce la Tatăl, pe acele oi, adică suflete, pe care le-a primit de la El. Cu câtă siguranță afirmă Domnul Isus în rugăciunea Sa din Ioan 17, în v.4 “...am sfârșit lucrarea pe care mi-ai dat-o s-o fac”. Care era lucrarea despre care Domnul vorbește aici?

„...I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelor  
pe care I i-ai dat Tu...”

Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi l-ai dat din lume.

Ai Tăi erau și Tu Mi l-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău.”

Ioan 17:2,6

Domnul vorbește aici despre o lucrare încheiată pentru etapa istorică a lucrării Sale pământești. Dincolo de această lucrare însă, rămâne implicarea Domnului Isus în mântuirea celor

“...ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru.”

Fapte 2:39,

și a celor

“...ce vor crede în Mine prin Cuvântul lor.”

Ioan 17:20.

Înțelegem noi în acest context, câtă responsabilitate poartă acel „trebuie să le aduc” din Ioan 10:16 ? Aceasta este o binecuvântată încurajare și provizie divină, pentru omul lui Dumnezeu implicat în căutarea sufletelor pierdute! El nu este singurul în căutarea lor: Domnul Însuși este implicat activ înaintea lui și prin el de asemenea, mânat fiind de responsabilitatea Sa înaintea Tatălui.

3. *„Ele vor asculta de glasul Meu și va fi o turmă și un păstor.”*

Acest al treilea adevăr fundamental rostit de Domnul Isus, nu este mai puțin cert decât cele anterioare; „...mai am și alte oi ...trebuie să le aduc ...ele vor asculta...” Este vorba aici de oile lui Dumnezeu, cu privire la care El, Tatăl, l-a încredințat Domnului Isus responsabilitatea să le aducă la El, adică să le dea viața veșnică. Afirmția „...ele vor asculta...”, nu este o eventualitate sau o probabilitate ci o certitudine: este un dat, un decret al lui Dumnezeu care se va împlini fără echivoc.

Suntem chemați să ducem o luptă pentru câștigarea celor pierduți, care este deja câștigată, dacă rămânem alături de Domnul; alături de Domnul Isus, suntem condamnați la victorie, suntem sortiți succesului; nu însă acelui succes triumfalist care își are originea mai degrabă în spiritul și modul de gândire al lumii decât în principiile și modelele Scripturii, ci acelui succes care înseamnă împlinirea planurilor lui Dumnezeu, respectiv aducerea la Sine a celor care sunt ai Săi.

### **A doua responsabilitate: implicațiile și promisiunile acesteia**

„Izbăvește pe cei târâți la moarte și pe cei ce sunt aproape să fie junghiați.

Dacă zici: ‚Ah! N-am știut!... Crezi că nu vede Cel ce cântărește inimile și Cel ce veghează asupra sufletului tău? Și nu va răsplăti El fiecăruia după faptele lui?‛

Proverbe 24:11-12

Dacă prima responsabilitate în privința aducerii sufletelor la mântuire, Îi revine Domnului Isus, după cum s-a arătat mai sus, ce ne mai rămâne de făcut nouă, credincioșilor? Ne rămâne a doua responsabilitate; și o numim a doua din două motive: mai întâi deoarece provizia și singura posibilitate de împlinire a acesteia se găsește în faptul că Domnul Însuși rămâne implicat, în primul rând, în împlinirea responsabilității Sale și apoi pentru că El ne-a delegat nouă această responsabilitate în același fel în care Tatăl l-a delegat-o Lui Însuși:

“Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa l-am trimis și Eu pe ei în lume.

Ioan 17:18

“...Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.”

Ioan 20:21

Vom descoperi cel mai bine implicațiile și promisiunile legate de această responsabilitate ce ne revine din partea Domnului, dacă vom analiza timpul petrecut de Domnul cu ucenicii Săi, după învierea Sa și înainte de înălțarea Sa la cer. Această perioadă de timp din lucrarea Domnului cu ucenicii Săi, este deosebit de importantă pentru înțelegerea întregului mesaj pe care El a vrut să-l lase ucenicilor și prin ei, nouă.

Am putea identifica, la modul general, cel puțin două elemente cuprinse în voia lui Dumnezeu, care s-au constituit în scopuri ale lucrării pământești a Domnului Isus:

1. Depunerea ființei sale ca jertfă a lui Dumnezeu pentru ispășirea păcatului omenirii;
2. Instruirea ucenicilor Săi pentru a proclama această jertfă, în folosul celor pentru care a fost depusă;

Astfel, această perioadă de 40 de zile, cuprinsă între învierea și înălțarea la cer a Domnului Isus, a fost concluzia întregii perioade de instruire de trei ani și jumătate pe care Domnul a efectuat-o pentru ucenici. Dintre multele învățături bune și folositoare pe care Învățătorul le-a dat ucenicilor Săi, acum, cu 40 de zile înainte de înălțarea Sa dintre ei, la Tatăl, fără îndoială că Domnul a ales ceea ce trebuia să rămână ca o urgență, ca o primă prioritate în mintea și inima urmașilor Săi.

Luca declară în cea de-a doua carte scrisă pentru Teofil, respectiv în Faptele apostolilor, tema generală a instruirii apostolilor din această perioadă:

“După patima Lui, li s-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-se deseori timp de patruzeci de zile și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu.”

Fapte 1:3

lăta de ce este cu totul de folos să analizăm această perioadă, din care decurge responsabilitatea ce ne revine în a proclama beneficiile jertfei Mântuitorului pentru salvarea păcătoșilor de la pierzarea veșnică.

Vom face analiza acestei perioade din scrierile lui Marcu, Matei, Ioan și Luca.

### **Marcu – introducerea Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu**

După cum se știe, Marcu introduce vestea bună a salvării prin Isus Hristos, într-un mod succint și alert, destinând-o în primul rând, după cum se crede, unei audiențe pragmatice, orientate spre acțiune, așa cum era lumea romană.

Pasajul pe care-l vom analiza în contextul instruirii apostolilor de către Domnul Isus în perspectiva înălțării Sale la cer, este Marcu 16:15-20. Trei sunt elementele ce se disting în acest pasaj ca fiind esențiale în aspectul pe care îl urmărim și anume:

- a) responsabilitatea ce revine ucenicilor de a proclama evanghelia
- b) promisiunea legată de semnele supranaturale prezente în viața celor credincioși
- c) natura implicării Domnului Isus în împlinirea responsabilității ucenicilor.

În vederea înțelegerii mai clare a învățăturii Domnului ce se desprinde din acest pasaj, vom studia cele trei elemente de mai sus, folosindu-ne de o traducere contemporană a pasajului menționat. lăta în cele ce urmează, această traducere:

Mergând în întreaga lume, proclamați vestea bună întregii omeniri. Cel care crede și este botezat, va fi salvat însă cel care nu crede va fi condamnat.

Aceste semne vor însoți pe cei ce vor crede: în numele Meu vor scoate demoni, vor vorbi în limbi noi, vor lua șerpi în mâinile lor iar dacă vor bea ceva de moarte nu le va face nici un rău, își vor pune mâinile peste bolnavi și aceștia se vor însănătoșa.

Apoi, după ce a vorbit cu ei, Domnul Isus a fost înălțat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu.

Iar ei au plecat și au proclamat pretutindeni; Domnul lucra împreună cu ei, confirmând Cuvântul prin semnele care-l însoțeau.

a) *Responsabilitatea ucenicilor de a proclama evanghelia: v.15-16;*

Cu toate că nu toți oamenii vor fi mântuiți, câmpul de lucru al ucenicilor este toată lumea, iar ținta lor este întreaga omenire. În timp ce ucenicii proclamă tuturor oamenilor, vestea bună a salvării, rezultatele nu mai depind de ei; totuși, responsabilitatea lor este deosebită: ucenicii Domnului au un rol bine definit în salvarea oamenilor de la condamnarea eternă. Nu ei salvează sufletele, însă chemarea lor este să le conducă la singurul care poate să le salveze, Domnul și Mântuitorul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu!

În ceea ce privește modul de comunicare a mesajului divin, învățătorul se adresează ucenicilor aici, folosind un imperativ deosebit de sugestiv și puternic și anume verbul κερύσσω. Termenul are un sens oficial, autoritar; nu se referă la o simplă strigare sau anunțare ci la o proclamare publică pe care o face un herald (κερυξ), un trimis oficial, în cazul nostru trimisul sau mesagerul lui Dumnezeu. Scopul acestei proclamări nu este doar cel de a informa ci de a determina acceptarea mesajului, asentimentul deplin și conformarea la cerințele acestuia.

Cât privește conținutul mesajului, să remarcăm faptul că în esență, acesta este o veste bună: ευαγγελιον (evangelion); la origine, termenul însemna ,o răsplată pentru o veste bună', în scurgerea timpului primind semnificația de ,veste bună'. Astfel, chiar dacă în mesajul apostolic, era loc pentru demascarea păcatului și a consecințelor sale nefaste, pentru anunțarea judecății divine și a iminenței iadului, a chinului veșnic, totuși, mesajul rămâne ,vestea bună'. Ucenicii au fost chemați să aducă vestea bună, unei lumi nefericite, o lume despărțită de Dumnezeu și subjucată de cel rău prin păcat.

b) *Promisiunea legată de semnele supranaturale prezente în viața celor credincioși: v.17-18;*

După cum vom vedea tot mai mult în studierea Scripturilor în continuare, prezența supranaturalului în viața și lucrarea credincioșilor de la început era un lucru cu totul normal și necesar în același timp. Iată în pasajul nostru, că înainte de înălțarea Sa la cer,

**Elemente fundamentale**

---

Domnul Isus îi asigură pe ucenicii Săi de prezența puterii lui Dumnezeu și a manifestărilor supranaturale aferente acesteia, în viața celor credincioși.

După cum în viața și lucrarea Învățătorului, semnele supranaturale au fost necesare și ca urmare El a trăit și a slujit oamenilor în puterea Duhului Sfânt care era peste El, odată cu plecarea Sa de pe pământ, dintre ucenici, în planul Domnului ei trebuiau să continue același fel de lucrare începută de Învățătorul lor:

“Adevărat, adevărat vă spun, că, cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu Mă duc la Tatăl: și orice veți cere în Numele Meu voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul.”

Ioan 14:12-13

Iată de ce, înainte de înălțarea Sa la cer, Domnul lasă ucenicilor această promisiune refitoare la prezența manifestărilor supranaturale în viața pământească a credincioșilor.

*c) Natura implicării Domnului Isus în împlinirea  
responsabilității ucenicilor: v. 19-20;*

După despărțirea Domnului de ucenici, urma să înceapă pentru aceștia o nouă etapă de viață și slujire, în care Domnul lor nu va mai fi în mod fizic, trupesc, printre ei. Marcu redă noua stare și poziție a Domnului Isus, deosebit de sugestivă pentru noua etapă de slujire a ucenicilor, etapă în care, așa cum vom vedea, Domnul urma să fie cu totul prezent și implicat.

Apoi, după ce a vorbit cu ei, Domnul Isus a fost înălțat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu.

Marcu 16:19

Această poziție este una de autoritate, oferită de Dumnezeu Tatăl, Fiului Său; El este ‚mâna dreaptă a Tatălui’ – agentul executiv care dispune îndeplinirea hotărârilor lui Dumnezeu. Aceasta este o stare din care, în mod activ, Fiul așteaptă ca toți dușmanii Săi să-I fie supuși:

“Domnul a zis Domnului meu: ‘șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.’

Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând:

‘Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!’”

Psalm 110:1-2

Să ne imaginăm ce face Domnul Isus în timp ce ucenicii, fideli însărcinării primite de la El, au plecat proclamând vestea bună pretutindeni; Se odihnește El oare după ce a suferit atât de mult și a depus jertfa supremă pentru a face posibil să existe vestea bună a salvării păcătoșilor? Nicidecum. Domnul Isus este deplin implicat împreună cu apostolii, lucrează împreună cu ei ajutându-i în îndeplinirea însărcinării pe care le-a dat-o! Natura implicării Sale este supranaturală: El confirmă veridicitatea mesajului apostolilor, prin semne supranaturale, care să convingă sufletele că vestea bună este demnă de crezare și vrednică de primit.

### **Matei – cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam**

Trasând linia genealogiei Domnului Isus pe linia avraamică și începând de fapt, descrierea arborelui Său genealogic cu Avraam, Matei dorește de la început, să îndrepte atenția cititorilor săi spre promisiunea adresată de Dumnezeu lui Avraam, promisiune referitoare la binecuvântarea tuturor familiilor, a națiunilor, a etniilor pământului în sămânța sa:

„...toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.”

Genesa 12:3

„Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta...”

Genesa 22:18



Astfel, Domnul Isus este sămânța lui Avraam în care această promisiune se împlinește deplin, iar Matei descoperă la sfârșitul evangheliei sale, rolul ucenicilor în împlinirea acestei promisiuni divine față de toate neamurile, etniile pământului.

Pentru a continua analiza responsabilității primite de ucenici din partea Domnului lor, vom apela din nou la o traducere contemporană a pasajului care ne interesează:

„Isus ...le-a spus:

„Mie Mi-a fost atribuită deplina autoritate în cer și pe pământ; de aceea, mergând, faceți ucenici (ucenicizați) din toate etniile, *botezându-i* în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh și *instruindu-i* să îndeplinească tot ceea ce v-am poruncit. Și cu adevărat, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul acestei ere.’

Amin”

Matei 28:18-20

Să subliniem din nou aspectele ce ne propunem să le studiem din acest pasaj:

1. Resursa ce face posibilă îndeplinirea responsabilității ucenicilor;
2. Responsabilitatea apostolilor;
3. Implicarea Domnului alături de apostoli în îndeplinirea responsabilității lor;

1. Resursa ce face posibilă îndeplinirea responsabilității ucenicilor; v.18

Din nou ucenicii trebuie să fie conștienți de starea cea nouă în care Se găsește Domnul lor: la urma urmei, întreaga lor lucrare se bazează de fapt pe lucrarea trecută și prezentă a Mântuitorului lor. Dacă în Marcu, El este prezentat ca șezând la dreapta lui Dumnezeu ca agent executiv al poruncilor Tatălui, în Matei El este prezentat ca deținând întreaga autoritate în cer și pe pământ. S-a întâmplat ceea ce apostolul Pavel descoperă în scrierile sale și anume:

„...Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca în

Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ și orice limbă să mărturisească spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.”

Filipeni 2:9-11

După ce Domnul Însuși Se prezintă, aici în Matei, ca deținând întreaga autoritate, El însărcinează pe ucenicii Săi, trasându-le marea responsabilitate de a continua lucrarea începută de El. Forța și fundamentul acestei responsabilități, constă tocmai în această poziție de autoritate a Domnului, fapt care, din nefericire, nu rezultă clar din traducerea Cornilescu;

„... **de aceea** ... faceți ucenici...”

Cu alte cuvinte, Domnul vrea să spună:

Pentru că Mie Mi-a fost atribuită deplina autoritate..., tocmai de aceea mergeți voi și faceți ucenici...

În acest fel, întreaga resursă necesară apostolilor pentru îndeplinirea responsabilității lor, se află în autoritatea Celui ce îi trimite. Nu putem să nu mergem cu gândul în urmă la un exemplu similar din istoria poporului Israel, și anume cel al lui Ghedeon, în care întreaga resursă necesară îndeplinirii responsabilității acordate lui de Dumnezeu, se afla în autoritatea Celui ce trimite:

„Domnul S-a uitat la el și i-a zis: „Du-te (tu) cu puterea aceasta pe care o ai și izbăvește pe Israel din mâna lui Madian; oare nu te trimit Eu?”

Judecători 6:14

## 2. Responsabilitatea apostolilor; v.19-20a

Dacă Marcu se referă la conținutul mesajului apostolic (veste bună) și modul de transmitere a acestuia (proclamare), Matei accentuează procesul în care apostolii trebuie să fie implicați în viața și slujirea lor și anume facerea de ucenici. Acesta era un proces binecunoscut al vremii, prin care atât rabinii evrei cât și filosofii greci

**Elemente fundamentale**

---

adunau în jurul lor ucenici și lucrau la instruirea lor. Deosebirea este că apostolii erau chemați să facă nu ucenici ai lor și în numele lor, ci ai Domnului Isus și în numele Lui.

Procesul facerii de ucenici sau al ucenicizării, are ca țintă toate neamurile, ceea ce înseamnă nu doar națiunile, ci mai mult, etniile pământului - știut fiind faptul că într-o națiune pot exista mai multe etnii - și constă în două etape distincte, ambele constituind responsabilitatea apostolilor:

- botezul celui credincios în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, care survine în urma transformării lăuntrice, a celei de-a doua nașteri pe care Domnul, prin Duhul Sfânt a realizat-o în ființa lui;
- instruirea credinciosului în toate poruncile și preceptele, într-un cuvânt, în Cuvântul lui Dumnezeu, în cunoașterea, înțelegerea și practicarea învățăturilor Sfințelor Scripturi;

De remarcat faptul că în perioada modernă, s-a pierdut mult din forța și impactul pe termen lung în viața credincioșilor, a acestui proces de ucenicie, mai precis a acestei etape de instruire a credincioșilor.

Vom reveni în lucrarea de față, asupra modalităților practice de îndeplinire a acestei porunci a Domnului, încercând în felul acesta, să redescoperim valoarea acestui proces de ucenicie, care nu poate fi înlocuit nici măcar de principiile moderne de învățământ.

3. Implicarea Domnului alături de apostoli în îndeplinirea responsabilității lor; v.20b

În aceste cuvinte avem o prețioasă promisiune a Domnului Isus cu privire la prezența Sa activă alături de ucenici, în lucrarea la care aceștia au fost chemați.

Și cu adevărat, Eu sunt cu voi în toate zilele,  
până la sfârșitul acestei ere.'

Atunci când cei credincioși sunt implicați în procesul facerii de ucenici, așa după cum Domnul le-a poruncit, ei au asigurarea fermă din partea Lui că El Însuși este cu ei și alături de ei, să-i călăuzească, să-i ajute și să constituie pentru ei tot ceea ce au nevoie.

Credincioșii care se trezesc la sfânta lor responsabilitate de a face din facerea de ucenici scopul vieții lor, conștienți fiind de limitările lor, sunt mai întâi copleșiți de greutatea sarcinii ce le-a fost trasată. Atunci când însă, ei văd pe de o parte, că resursa acestei lucrări este poziția de autoritate deplină în care Cel ce îi trimite se află iar pe de altă parte, apucă promisiunea prezenței active a Domnului alături de ei în fiecare zi în care sunt implicați în îndeplinirea responsabilității lor, ei, ca și Ghedeon de odinioară, câștigă mari biruințe prin puterea lui Dumnezeu.

### **Luca – cartea dobândirii siguranței, a certitudinii învățăturilor**

După cum se știe, Luca a scris două lucrări destinate unui personaj numit Teofil: Evanghelia după Luca (sau Scrisoarea I către Teofil) și Faptele apostolilor (sau Scrisoarea a II-a către Teofil).

În prima dintre scrierile sale, Luca enunță de la început scopul său în ceea ce-l privește pe destinatar, adică pe Teofil și anume:

„ca să poți cunoaște astfel temeinicia (siguranța, certitudinea) învățăturilor pe care le-ai primit prin viu grai”

Luca 1:4

Dacă la momentul acestei scrieri acest Teofil era creștin sau nu, nu este clar. Aceasta deoarece verbul  $\kappa\alpha\tau\chi\epsilon\omega$  (katekeo) poate avea două înțelesuri și anume:

- a) a informa, a prezenta un raport detaliat
- b) a învăța, a instrui în mod sistematic

Dacă în contextul nostru, Luca a intenționat primul înțeles, se poate că el a prezentat acest raport lui Teofil, un procurator sau oficial roman, pentru a constitui o apărare a creștinismului. Dacă, în schimb, el a intenționat al doilea înțeles al verbului, atunci Teofil devenise deja creștin, a fost instruit verbal în învățătura creștină și avea nevoie, pentru consolidarea credinței lui, de o lucrare scrisă care să-i ofere siguranță în credință.

**Elemente fundamentale**

---

Oricare ar fi fost situația, un lucru este clar: atunci când Luca i-a scris lui Teofil a doua scrisoare (Faptele apostolilor), acesta era creștin. De unde știm acest lucru? Dacă în introducerea la evanghelie, Luca se adresează lui Teofil folosind termenul oficial „...prea alesule (onorabile) Teofile...” (Luca 1:3; κραιστος = onorabil), la începutul celei de-a doua lucrări, adresarea este personală, frățească „Teofile...”. (Fapte 1:1)

Dacă evanghelia după Luca este cartea certitudinii, să observăm specificul învățaturii pe care Domnul Isus a dat-o ucenicilor după învierea Sa, în această evanghelie.

„Apoi le-a zis: 'Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi'. Atunci le-a deschis mintea să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: ‚Așa trebuia să pătimească Hristos și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.

Voi sunteți martori ai acestor lucruri. Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.”

Luca 24:44-49

În pasajul de mai sus, distingem trei elemente ale învățaturii Domnului referitoare la responsabilitatea ucenicilor de a continua lucrarea Sa pe pământ:

- importanța înțelegerii mesajului Scripturilor
- condiția pocăinței pentru iertarea păcatelor
- necesitatea îmbrăcării cu putere de sus;

Să analizăm pe rând aceste elemente.

- Importanța înțelegerii mesajului Scripturilor; v.44-46

În capitolul 24, Luca vorbește de mai multe ori despre tâlcuirea (interpretarea) Scripturilor, deschiderea Scripturilor, deschiderea minții pentru înțelegerea Scripturilor. Iată cheia siguranței, a certitudinii, din introducerea cărții lui Luca: înțelegerea pe care el o accentuează la sfârșitul cărții!

În cea de-a doua lucrare a sa, Luca prezintă exemplul practic în care Filip evanghelistul, călăuzit fiind de Duhul Sfânt, a văzut aceeași nevoie la famenul etiopian și i-a împlinit-o;

„Filip a alergat și a auzit pe Etiopian citind pe proorocul Isaia. El i-a zis: ...'Înțelegi tu ce citești?'”

Fapte 8:30

Iată dar cheia siguranței, a certitudinii: înțelegerea. Cheia siguranței mântuirii, a certitudinii privind adevărata credință este cunoașterea, înțelegerea Scripturilor. (Luca 24:44-46)

- Condiția pocăinței pentru iertarea păcatelor; v.47

Următorul aspect pe care Luca îl subliniază aici, contribuind la completarea întregului învățături Domnului Isus, este conținutul mesajului apostolic, mai precis elementul pocăinței pentru iertarea păcatelor:

„și să se proclame tuturor etniilor, în Numele Lui, pocăința pentru iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.”

Luca 24:47

(traducere contemporană)

Termenul grecesc pentru pocăință este μετανοια = *schimbarea modului de viață al cuiva, ca rezultat al schimbării complete a felului de gândire și a atitudinii în ceea ce privește păcatul și neprihănirea*. Desigur că această schimbare cuprinsă în definiția de mai sus, se referă deopotrivă la atitudinea privind trecutul, prezentul și viitorul celui care caută și primește acea binecuvântată stare de pocăință.

Luca dorește ca Teofil să înțeleagă despre ce e vorba aici; dacă iertarea păcatelor este problema numărul unu a fiecărui om, atunci condiția necesară obținerii acestei iertări și subliniată aici, este pocăința. După cum se menționează în vechiul legământ, că fără vărsare de sânge nu este iertare, tot la fel de clar se deduce din pasajul nostru, că fără pocăință nu este iertare.

- Necesitatea îmbrăcării cu putere de sus; v.48-49

În fine, Luca introduce aici un alt element al învățături Domnului Isus, la care va reveni și în a doua sa lucrare și anume,

îmbrăcarea cu putere de sus'. După ce așează pe umerii ucenicilor responsabilitatea de a fi martorii lucrării lui Dumnezeu în El, în Hristos (v.48), Domnul le dezvăluie ordinea și resursa îndeplinirii lucrării ce le stă în față:

„Iată că trimit la voi promisiunea Tatălui Meu;  
rămâneți însă în oraș, până vă veți putea îmbrăca,  
cu putere de sus.”

Luca 24:49

(traducere contemporană)

Iată că de la început, îmbrăcarea cu putere de sus în vederea mărturisirii Domnului Isus, a fost o necesitate obiectivă. Aceasta rămâne o necesitate obiectivă mereu, deoarece lupta pentru suflete nu se dă între oameni ci între Dumnezeu și diavolul; interesele și puterile Împărăției lui Dumnezeu și ale împărăției întinericului sunt prezente atunci când un credincios își îndeplinește responsabilitatea de a mărturisi pe Domnul.

E mare nevoie de îmbrăcarea cu putere de sus.

### **Ioan – cartea credinței în Isus Hristos, pentru viața veșnică**

Pentru aceasta a scris Ioan: pentru viața veșnică. Cine vrea să aibă viața veșnică să citească evanghelia după Ioan ca să-L cunoască pe Dumnezeu și pe Isus Hristos pe care L-a trimis El. Cine vrea să învețe pe alții calea mântuirii, să-i conducă prin această carte, care a fost inspirată și scrisă cu acest scop.

Pasajul din cartea lui Ioan, asupra căruia ne oprim din este următorul:

„Isus le-a zis din nou: ‚Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.’ După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: ‚Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ținea, vor fi ținute.’”

Ioan 20:21-23

Golgota, Cincizecimea și Trimiterea; un loc, un eveniment și o însărcinare spre care Domnul cel înviat a îndreptat privirile ucenicilor; crucea și slava, semnele rănilor (v.20) și puterea lui Dumnezeu (v.22), iată elementele în jurul cărora urma să pivoțeze și viața și lucrarea ucenicilor după ce Domnul va fi înălțat din mijlocul lor.

Două trimiteri similare; după cum trimiterea Fiului de către Tatăl a fost solemnă și deosebit de importantă în planul lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor, tot la fel, trimiterea apostolilor de către Fiul este solemnă și are locul ei bine definit în desfășurarea aceluiași plan de mântuire. Și după cum în cazul celei dintâi trimiteri, a Fiului de către Tatăl, a fost nevoie de o îmbrăcare, umplere, infuzie de putere (Luca 4:14), tot la fel, în cazul celei de-a doua trimiteri, a ucenicilor de către Domnul cel înviat, este nevoie de îmbrăcare cu putere de sus. Spre această umplere arată ‚suflarea’ Domnului peste ucenici, pentru ca ei să primească Duh Sfânt, de aici din Ioan 20.

### **Faptele Apostolilor – istoria inspirată a mărturisirii Domnului Isus**

40 de zile deosebite; dintre cei trei ani și jumătate de viață și umblare a ucenicilor alături de învățătorul lor, aceste 40 de zile au fost fără îndoială, cele mai speciale. Pe de o parte datorită noii stări slăvite a Mântuitorului și pe de altă parte datorită înțelegerii și concluzionării multora dintre învățăturile Sale pentru ucenici.

Esența mesajului pe care Domnul cel înviat l-a lăsat urmașilor Săi a fost următoarea:

„...Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată ludea, în Samaria și până la marginile pământului.”

Fapte 1:7-8

Ca un om cult ce era, Luca, medicul grec, a fost folosit de Duhul lui Dumnezeu, ca să scrie unui alt om cult, adică acestui oficial roman cu numele Teofil. Departate de a fi o medicină primitivă,



**Elemente fundamentale**

---

medicina greacă din veacul apostolic se dezvoltase considerabil; aceasta era clădită pe principiile lui Hipocrat și să nu uităm că până astăzi, aceste principii stau la baza practicării medicinei moderne; de asemenea, istoria spune că exista o renumită școală de medicină în Alexandria.

Iată deci un intelectual scriind unui alt intelectual despre lucrurile lui Dumnezeu; și din motivul acesta și desigur în primul rând pentru că Duhul Sfânt îl inspira, Luca își alegea cu grijă cuvintele și expresiile pe care să le folosească în scrierilor sale. Să ne amintim apoi declarația lui personală privind cercetările amănunțite care au stat la baza acestor scrieri (Luca 1:3). Iată tot atâtea motive pentru care Luca este vrednic de încredere; el scrie bine documentat și sistematic.

Primele două versete din Fapte constituie sumarul primei sale cărți adică a Evangheliei iar mențiunea pe care o face în versetul 2 este deosebit de sugestivă:

„... S-a înălțat la cer, după ce, prin Duhul Sfânt dăduse poruncile Sale apostolilor pe care-i alesese.”

Desigur că toate învățăturile Domnului Isus au fost inspirate de Duhul Sfânt, însă această subliniere a lui Luca nu este nici întâmplătoare nici de prisos; ultimele porunci și instrucțiuni adresate de Domnul ucenicilor Săi, adică cele rostite cu puțin înainte de înălțarea Sa, au fost date prin Duhul Sfânt.

În continuare, în v.3-11, Luca prezintă sistematizarea acestor porunci și instrucțiuni ale Domnului din perioada celor 40 de zile. Care este deci, centrul de greutate al acestor învățături? Iată cele două elemente constituente indisolubile:

1. Botezul cu Duhul Sfânt și primirea puterii lui Dumnezeu;
2. Mărturisirea Domnului Isus;

Cu alte cuvinte, Domnul ar vrea să spună: „Aceasta este treaba voastră!”

## **Concluzii**

Alături de Domnul Isus, suntem implicați în aducerea oilor Sale, a sufletelor Sale în turma Sa. Prima responsabilitate este a Lui, a doua este a noastră.

Suntem trimișii Domnului Isus după cum El a fost trimisul Tatălui.

Din starea Sa slăvită, El este deplin implicat ,pe teren, în linia l' în susținerea trimișilor Săi. Alături de El vom învinge.

Trebuie să redescoperim faptul că procesul facerii de ucenici ne este indispensabil.

Mesajul nostru este solemn; pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul Isus sunt constituențele sale de bază. Noi aducem oamenilor vestea cea mai bună.

Avem nevoie să fim îmbrăcați cu putere de sus.

Treaba noastră este să-L mărturisim pe Domnul.

Să mergem!

## 2

### **Principiile de Evanghelizare și Misiune, în Faptele apostolilor – Manualul apostolic**

„...voi veți primi o putere când se va pogori Duhul Sfânt peste voi și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului.”

Fapte 1:8

Care mod de slujire, altul decât al apostolilor, ar putea să constituie modelul de urmat în vestirea evangheliei? Ei au văzut la Învățătorul lor principiile Sale de lucrare și le-au învățat timp de trei ani și jumătate. Domnul le-a subliniat elementele fundamentale ale însărcinării lor, în cele patruzeci de zile de după învierea Sa. Duhul Sfânt a venit peste ei și le-a dat puterea necesară îndeplinirii

responsabilității lor. Iată doar câteva dintre motivele pentru care modelul apostolic de slujire vine prin generații și rămâne modelul de urmat.

Acest model se regăsește în principii care au stat la baza slujirii lor și pe care le găsim în cea de-a doua scrisoare adresată de către Luca, lui Teofil; aceasta nu este doar istoria inspirată a bisericii primare, ci și Manualul apostolic, din care vom extrage în cele ce urmează, principii care trebuie urmărite în împlinirea sfintei noastre responsabilități, aceea de a vesti oamenii, vestea bună a salvării prin pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul Isus Hristos.

## **IERUSALIM**

„...voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră...”

Fapte 5:28

Umplerea cu Duhul Sfânt a credincioșilor în Ierusalim, la Cincizecime, a constituit premisa fără de care, fără îndoială, împlinirea responsabilității acordate lor de către Domnul Isus, nu ar fi fost posibilă.

Să remarcăm locul și momentul cu totul sugestiv pe care Tatăl le-a ales pentru a-Și împlini promisiunea: Ierusalim și Sărbătoarea Cincizecimii. Mai întâi *Ierusalimul*, deoarece acest oraș constituia simbolul de veacuri al prezenței și locuirii lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Aici Își arătase El slava de atâtea ori în istorie și Își manifestase prezența binecuvântată; și totuși nu templul din Ierusalim care constituia centrul activităților religioase evreiești, a fost locul ales de Domnul pentru a-Și arăta slava, ci o anonimă ‚cameră de sus’ a uneia dintre casele din ‚Orașul de sus’, cum se numea acea parte a Ierusalimului care avea astfel de case cu etaj sau de tip turn. Apoi *Cincizecimea*, deoarece aceasta era una dintre sărbătorile care aduna pe evreii și prozelitii de pretudindenii, să se închine înaintea lui Dumnezeu.

**1. Mesagerul evangheliei trebuie să insiste ca auditoriul său să accepte mesajul și să împlinească neîntârziat cerințele lui Dumnezeu**

În fața acestei audiențe cosmopolite, după revărsarea Duhului Sfânt peste credincioși, Petru proclamă mesajul din partea lui Dumnezeu, oprindu-se la v.36, după ce a prezentat faptele, realitatea, ajutându-și auditoriul să înțeleagă starea sa vinovată înaintea lui Dumnezeu. După ce Duhul Sfânt aplică mesajul la inimile lor, ei rămânând străpunși în inimă, adică, profund frământați, îngrijorați și experimentând o intensă stare emoțională de neliniște, Petru prezintă concluzia mesajului său în v.38-39. Totuși, concluzia lui nu se încheie aici și Luca explică mai departe în v.40, tema concluziei lui Petru:

„...cu multe alte cuvinte, mărturisea, îi îndemna și zicea:  
‘Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.’”

Cele două verbe folosite aici de Luca și subliniate mai sus, *diamarturomai* și *parakaleo*, indică modul în care Petru și-a concluzionat mesajul, respectiv insistența lui pentru ca ascultătorii săi să răspundă mesajului lui Dumnezeu:

„Cu multe alte cuvinte, el a insistat și îi implora spunând:  
‘Lăsați-vă salvați din mijlocul acestei generații depravate.’”

(trad. contemp.)

Iată că apostolul nu a socotit îndeajuns că mesajul său până la v.36 a primit un răspuns din partea ascultătorilor prin întrebarea lor din v.37: „...Fraților, ce să facem?”, ci răspunzând la această întrebare în v.38-39, a continuat apoi să insiste și să-i convingă să facă un pas mai departe și să accepte mesajul lui Dumnezeu acționând în consecință adică împlinindu-l, ceea ce s-a și întâmplat după cum spune v.41:

„Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați...”

Desprindem de aici un principiu important în proclamarea evangheliei și anume: *insistența mesagerului ca auditoriul său să*

*accepte mesajul și să împlinească neîntârziat cerințele lui Dumnezeu.*

Apostolul Pavel, mai târziu, aplică și el acest principiu atunci când scrie corintenilor:

„Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!”

2 Corinteni 5:20

## **2. Trebuie să fim convinși de necesitatea însoțirii supranaturale a Cuvântului și să o cerem fierbinte**

În urma revărsării Duhului sânt la Cincizecime, lucrarea apostolilor în Ierusalim continuă cu mare putere și multă eficiență. Un alt motiv al eficienței slujirii apostolice și principiu legat de vestirea evangheliei, era următorul: *apostolii erau convinși de necesitatea însoțirii supranaturale a Cuvântului*, convingere ce rezultă din modul lor de rugăciune.

„Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească, Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mâna ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele robului Tău celui sfânt, Isus.”

Fapte 4:29-30

Oamenii aceștia, cu toate că fuseseră cu Domnul Isus și învățaseră Evanghelia de la Fiul lui Dumnezeu nu considerau că proclamarea de către ei a acestei evanghelii este îndeajuns. Ei aveau nevoie de putere pentru vestirea evangheliei și de însoțirea supranaturală a mesajului lor.

Suntem noi mai tari decât ei? Suntem noi mai calificați decât ei? Suntem noi mai îndeajuns în noi înșine pentru această lucrare? Nicidecum. De ce nu ne rugăm atunci mai mult pentru putere în vestirea evangheliei și pentru însoțirea Cuvântului cu vindecări, minuni și semne?

Trebuie să ajungem la convingerea că avem o nevoie imperioasă de putere în proclamarea Cuvântului și în însoțirea și

confirmarea acestuia cu semne supranaturale săvârșite de Domnul Isus prin Duhul Sfânt, prin intermediul slujitorilor lui Dumnezeu.

### **3. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie semănat nu doar în anumite zile și într-un anumit loc, ci în fiecare zi și în multe locuri**

Duhul Sfânt prin Luca, ne descoperă în continuare un alt principiu în proclamarea evangheliei, atunci când descrie lucrarea apostolilor:

„Și în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos.”

Fapte 5:42

Iată un nou principiu al lucrării de vestire a evangheliei: *Apostolii semănau Cuvântul nu doar în anumite zile și într-un anumit loc, ci în fiecare zi și în multe locuri:*

„În fiecare zi, în templu și din casă în casă, nu se opreau învățând și aducând vestea bună a lui Isus Hristos.”  
(trad.contemp.)

Noi credem că aici Luca nu exagerează cu nimic și nici nu aduce o mărturie distorsionată cu privire la realitatea istorică a lucrării apostolilor în Ierusalim; el a făcut cercetări amănunțite și numai după ce s-a încredințat cu privire la veridicitatea faptului istoric, a scris ce a scris. Astfel, apostolii învățau pe oameni despre Isus Hristos *în fiecare zi*. Erau dedicați, cu alte cuvinte, acestei lucrări în mod zilnic. Apoi, ei nu se mulțumeau să vestească pe Hristos doar celor care veneau la Templu, ci continuau această lucrare prin casele oamenilor; ei doreau ca toți să audă și să aibă posibilitatea de a răspunde mesajului lui Dumnezeu. Ei căutau să vestească pe Hristos, *tuturor*.

Apostolul Pavel este mânat mai târziu de același Duh al mărturisirii lui Hristos, atunci când fiind în Atena, vestește Cuvântul atât în sinagogă în zilele de închinare, cât și în piață în fiecare zi:

„În sinagogă stătea deci de vorbă cu Iudeii și cu oamenii temători de Dumnezeu, iar în piață stătea de vorbă în fiecare zi cu aceia pe care-i întâlnea.”

Fapte 17:17

lăta-i pe Petru și Ioan mânați de același principiu;

„După ce au mărturisit despre Cuvântul Domnului și după ce l-au propovăduit, Petru și Ioan s-au întors la Ierusalim, vestind Evanghelia în multe sate ale Samaritenilor.”

Fapte 8:25

Se întorceau de la o biruință; meritau, am zice noi poate, o relaxare, o binemeritată călătorie odihnitoare spre Ierusalim după încheierea cu brio, a misiunii încredințate lor de către ceilalți apostoli. Însă nu doar aceștia îi trimisese în misiune, ci Duhul lui Hristos care era în ei și care tânjea să-L mărturisească pe Domnul (Ioan 15:26-27, Fapte 5.32). Ei continuau să fie marcați de acea 'sfântă neputință' mărturisită mai devreme ;

„noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.”

Fapte 4:20

Mărturia istorică continuă de asemenea să confirme acest principiu, în Fapte 6:7;

„Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim și o mare mulțime de preoți veneau la credință.”

Din nou, în Fapte 12:24 este afirmată o altă realitate istorică ce confirmă necesitatea răspândirii Cuvântului pentru mântuirea a cât mai multe suflete:

„...Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult



și numărul ucenicilor se mărea.”

Este de mirare atunci că secerau atât de multe suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu? ‚Cine seamănă puțin, puțin va secera, iar cine seamănă mult, mult va secera’, spune un alt context. Oare să nu fie adevărat acest principiu și în contextul nostru, adică al proclamării Domnului Isus Hristos? Noi credem că da. Ei semănau mult, de aceea și secerau mult. Dacă vrem și noi să secerăm mult, trebuie să semănăm mult.

#### **4. Vestitorul evangheliei nu trebuie să neglijeze Cuvântul lui Dumnezeu, ci să se dedice rugăciunii și slujirii în Cuvânt**

Evenimentele din Fapte cap.6, ne aduc în lumină un alt principiu ce se regăsea în lucrarea de vestire a evangheliei, pe care o făceau apostolii. În urma ivirii unui neajuns în viața bisericii, legat de distribuția zilnică a ajutoarelor, apostolii enunță acest principiu în fața tuturor credincioșilor, în Fapte 6:2,4;

„...Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese... noi vom stăruii necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.”

Acest mod de vorbire nu vine din aroganța unor oameni care se văd mai mari sau mai importanți decât ceea ce sunt, ci din conștiința apostolilor cu privire la chemarea specială pe care au primit-o din partea Domnului și implicațiile acestei chemări. Chemarea lor era aceea de a răspândi Cuvântul lui Dumnezeu și implicarea lor în orice altă lucrare, fie aceasta bună, folositoare și necesară, care însă i-ar fi împiedicat sau stingherit să-și împlinească însărcinarea, ar fi fost o necuviință din partea lor (v.2). În același timp, fermitatea deciziei lor de a nu fi implicați în distribuția sau ținerea evidenței ajutoarelor materiale sau financiare, vine din implicațiile chemării lor; chemarea lor pretinde o viață pusă de o parte, dedicată lui Dumnezeu. Apostolii trebuiau să se dedice rugăciunii și Cuvântului; fără această dedicare, le-ar fi fost cu neputință să fie credincioși Celui care i-a chemat. Desprindem de aici următorul principiu legat de vestirea evangheliei: *Vestitorul*

*evangeliei nu trebuie să neglijeze Cuvântul lui Dumnezeu, ci să se dedice rugăciunii și slujirii în Cuvânt.*

În slujirea apostolului Pavel găsim același principiu, subliniat de Luca în Fapte 18, pe când apostolul se găsea în Corint. Doar ca o excepție, apare aici faptul că Pavel apostolul, lucra la vechea lui meserie de făcător de corturi slujind în Cuvânt doar în zilele de Sabat (v.3-4), fiind pare-se într-o nevoie financiară de moment; atunci când însă nevoia îi este împlinită prin dărnicia fraților din Macedonia, el aplică principiul enunțat de el însuși în 1 Corinteni 9:6-14, dedicând-și tot timpul slujirii în Cuvânt;

„Dar când au venit Sila și Timotei din Macedonia, Pavel s-a dat în totul propovăduirii și dovedea ludeilor că Isus este Hristosul.”

Fapte 18:5

## **PALESTINA**

„Biserica se bucura de pace în toată ludea, Galilea și Samaria, se întărea sufletește și umbla în frica Domnului; și cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea.”

Fapte 9:31

Persecuția declanșată împotriva bisericii din Ierusalim, a ajutat la răspândirea evangheliei în afara orașului Ierusalim, contribuind astfel la împlinirea planului lui Dumnezeu vestit mai dinainte de Domnul Isus. Astfel, după Ierusalim, următorul pas al lucrării ucenicilor de vestire a evangheliei, a fost ludea, Samaria, Galilea sau într-un cuvânt, Palestina.

## **5. Toți credincioșii trebuie să se implice în mărturisirea Domnului Isus înaintea oamenilor**

De ce oare,

„...toți afară de apostoli s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei.” ?

Fapte 8:1

Fără îndoială că apostolii au avut motive justificate să rămână în Ierusalim. Pe de altă parte, este posibil ca Duhul Sfânt să fi dorit să arate de la început că lucrarea de vestire a evangheliei nu este în exclusivitate responsabilitatea apostolilor, ci a tuturor credincioșilor. Astfel, descoperim că în această lucrare s-a implicat atât Filip, care era dintre ‚cei șapte’ (Fapte 6:5), cât și credincioșii ‚de rând’ (v.4):

„Cei ce se împrăstiaseră, mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul.”

Fapte 8:4

Lucrarea misionară pe care acești credincioși au făcut-o, a fost deosebită. Aceasta s-a extins până în Fenicia, Cipru și Siria și Domnul i-a folosit în mod minunat pentru întemeierea bisericii care avea să fie centrul misionar pentru neevrei, și anume Biserica din Antiohia Siriei (Fapte 11:19-26).

Iată deci principiul de rezultă de aici: *Toți credincioșii trebuie să se implice în mărturisirea Domnului Isus Înaintea oamenilor.*

## **6. E nevoie atât să proclamăm pe Domnul Isus mulțimilor de oameni, cât și să purtăm discuții personale de la om la om**

Filip proclama pe Hristos atât noroadelor (Fapte 8:5-6), cât și în particular, de la om la om, de exemplu famenului etiopian. Desigur că el a învățat de la Domnul său, că mulțimile sunt importante și lor trebuie să li se proclame evanghelia Împărăției (Luca 9:11), însă la fel de important este un singur suflet, bunăoară o femeie și aceea samariteancă (Ioan 4) sau un învățător al lui Israel ca Nicodim (Ioan 3).

Petru a proclamat pe Hristos miilor de oameni în Ierusalim la sărbătoarea Cincizecimii și tot el, a făcut un drum de o zi pentru a

vesti evanghelia ofițerului roman Corneliu, la chemarea acestuia (Fapte 10:22-24).

Saul din Tars, cel chemat de Domnul să fie Pavel – Apostolul neevreilor, încă de la începutul lucrării sale, era implicat atât în proclamarea publică a Domnului Isus, cât și în dezbateri și discuții personale cu evreii vorbitori de limbă greacă:

„...Saul ... a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu. ...vorbea și se întreba cu Evreii care vorbeau grecește...”

Fapte 9:20, 29

Din felul lor de lucrare desprindem un nou principiu al vestirii evangheliei: *E nevoie atât să proclamăm pe Domnul Isus mulțimilor de oameni, cât și să purtăm discuții personale de la om la om.*

## **7. Trebuie să fim gata să suferim împreună cu evanghelia**

Suferința împreună cu evanghelia constituie o parte integrantă a chemării lui Dumnezeu pentru cei credincioși.

Credincioșii de la început, considerau o onoare acordată lor de Domnul, atunci când erau puși în situația de a suferi pentru Numele Său:

„Ei au plecat dinaintea Soborului și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Lui.”

Fapte 5:41

Chiar dacă apostolul Pavel rămâne unic prin chemarea specială pe care a primit-o din partea Domnului, principiul suferinței ca parte în chemarea la slujire care se regăsește și în cazul lui, rămâne universal valabil;

„...el este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților și

înaintea fiilor lui Israel; și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu.”

Fapte 9:15-16

Domnul i-a arătat mai dinainte lui Saul tot ce trebuie să sufere ca slujitor al Său, iar el a gustat aceste suferințe pe tot parcursul lucrării sale pentru Domnul (2 Cor.6:4-10). Astfel, nu doar că aceste suferințe pentru Numele Domnului nu l-au descalificat în chemarea sa de apostol, așa cum pretindeau oponenții lui, ci dimpotrivă, ele au constituit o marcă a chemării sale divine, o dovadă a apostoliei sale (2 Cor.11:22-27).

De aceea îi aduce el aminte lui Timotei acest principiu și îl încurajează să aleagă suferința împreună cu evanghelia în locul rușinii de aceasta:

„Să nu-ți fie rușine dar, de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine întemnițatul Lui. Ci sufere împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu.”

2 Timotei 1:8

Iată deci, următorul principiu pe care îl descoperim: *trebuie să fim gata să suferim împreună cu evanghelia.*

## **SIRIA, CIPRU, ASIA**

Lucrarea bisericii din Ierusalim a primit o dimensiune misionară clară, odată cu dispersia credincioșilor în urma persecuției declanșate la moartea lui Ștefan. Astfel, prima inițiativă misionară a bisericii și-a avut originea în suveranitatea lui Dumnezeu care a permis această persecuție; în mod cu totul surprinzător și neașteptat de gândirea omenească, tocmai persecuția, ea care trebuie să anihileze credința, s-a dovedit leagănul mișcării misionare a bisericii primare, respectiv a bisericii din Ierusalim.

Expansiunea misionară a bisericii a fost deosebită, credincioșii ajungând în râvna lor, până în Fenicia, Cipru și Antiohia Siriei (Fapte 11.19).

## **8. Vestitorii evangheliei trebuie să fie plini de Duhul Sfânt**

Dacă modelul de slujire al apostolilor constituie modelul de urmat în vestirea evangheliei și noi credem că da, atunci nu putem să nu remarcăm o realitate deosebit de importantă în slujirea lor și care constituie motivul principal al eficienței acestora și anume: ei erau plini de Duhul Sfânt.

Mai mult decât atât, nu doar cei doisprezece apostoli, trimiși împuterniciți ai Domnului, cu însărcinarea precisă de proclama vestea bună a mântuirii prin Hristos, nu doar cei doisprezece, deci, erau plini de Duhul Sfânt, ci și ceilalți ucenici; iată dovezile:

### Ucenicii:

„...toți s-au umplut de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi după cum le dădea Duhul să vorbească.”

Fapte 2:4

„După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.”

Fapte 4:31

„...În timp ce ucenicii erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt.”

Fapte 13:52

### Petru:

„Atunci Petru, plin de Duhul Sfânt, le-a zis...”

Fapte 4:8

### Ștefan:

„...Au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt...”

Fapte 6:5

Barnaba:

„...Barnaba era un om de bine, plin de Duhul Sfânt și de credință...”

Fapte 11:24

Pavel:

„Atunci Saul, care se mai numește și Pavel, fiind plin de Duhul Sfânt, s-a uitat țintă la el”

Fapte 13:9

Iată deci, un alt principiu al vestirii evangheliei care reiese din slujirea apostolică: *vestitorii evangheliei trebuie să fie plini de Duhul Sfânt*. Și pentru că vestitori ai evangheliei trebuie să fie toți credincioșii, apostolul Pavel dă această poruncă tuturor credincioșilor:

„Nu vă îmbățați de vin, aceasta este detrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh.”

Efeseni 5:18

## **9. Scânteia lucrării misionare a bisericii locale, este aprinsă de Duhul Sfânt, pe fondul unei perioade de rugăciune și post a slujitorilor bisericii**

Odată cu întemeierea bisericii din Antiohia, aceasta devine centrul misionar pentru neevrei. Duhul Sfânt a inițiat lucrarea misionară a bisericii din Antiohia, încă din tinerețea ei; astfel, la aproximativ doar un an de la întemeierea acesteia (Fapte 11:26), *scânteia lucrării misionare a bisericii locale, este aprinsă de Duhul Sfânt, pe fondul unei perioade de rugăciune și post a slujitorilor bisericii*. Acesta este următorul principiu pe care îl subliniem, deoarece considerăm că există o strânsă legătură între responsabilitatea slujitorilor bisericii în ceea ce privește dimensiunea misionară a lucrării bisericii și libertatea Duhului Sfânt de a iniția această lucrare (Fapte 13:1-3).

Felul în care slujitorii au acționat după ce Duhul Sfânt le-a vorbit despre dimensiunea misionară a lucrării bisericii, ne lasă să înțelegem că tocmai acesta era motivul principal al slujirii, rugăciunii și postului lor. Ei nu au fost năucii de această nouă direcție pe care Duhul le-a indicat-o, chiar dacă aceasta implica o „jertfă de personal” din partea bisericii din Antiohia, ci au acționat imediat:

„Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece.”

v.3

Atunci când scânteia lucrării misionare se aprinde în acest fel și pe acest fond, biserica locală se încălzește mai târziu la flacăra lucrării misionare și se bucură de roada ei binecuvântată:

„De acolo au mers cu corabia la Antiohia... au adunat Biserica și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei și cum deschisese Neamurilor, ușa credinței.

Fapte 14:26-27

#### **10. Lucrarea misionară nu se oprește la proclamarea evangheliei și facerea de ucenici, ci continuă cu rânduirea de prezbiteri, în fiecare adunare a credincioșilor**

În lucrarea lor misionară, Pavel și Barnaba au avut ca scop să lase în urmă grupări de credincioși de sine stătătoare, puternice, care să-și desfășoare nestingherite viața și slujirea și după plecarea lor din mijlocul acestora.

„După ce *au propovăduit evanghelia* în cetatea aceasta și *au făcut mulți ucenici*, s-au întors la Listra, la Iconia și la Antiohia... *au rânduit prezbiteri în fiecare biserică* și după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră.”

Fapte 14:21-23



Desprindem din modul lor de slujire, un principiu deosebit de important: *lucrarea misionară nu se oprește la proclamarea evangheliei și facerea de ucenici, ci continuă cu rânduirea de prezbiteri, în fiecare adunare a credincioșilor.*

Acest principiu constituie premisa întemeierii unor biserici mature care au propria lor conducere, puternice din punct de vedere financiar și având potențial propriu de slujire (self-governing, self-supporting, self-propagating, lb.engl.). Astfel, bisericile locale ale veacului apostolic, dețineau acea autonomie locală ce le asigura o viață și slujire dinamică, recunoscând în același timp însă, autoritatea spirituală a apostolilor și presbiterilor din Ierusalim și ținând liniile directoare trasate de către aceștia; Pavel însuși era preocupat de a ține urechile credincioșilor din bisericile de neevrei, deschise la hotărârile slujitorilor din Ierusalim:

„Pe când trecea prin cetăți, învăța pe frați să păzească hotărârile apostolilor și presbiterilor din Ierusalim.”

Fapte 16:4

Astfel, finalitatea lucrării misionare era nu doar aceea că numărul ucenicilor se mărea tot mai mult, așa cum se întâmpla odinioară în urma lucrării de vestire evangheliei în Ierusalim, ci aceea că în multe localități noi, luau ființă grupări de credincioși având caracteristicile enumerate mai sus:

„Bisericile se întăreau în credință și *sporeau* la număr din zi în zi.”

Fapte 16:5

## **EUROPA**

### **11. Călăuzirea Duhului este esențială în lucrarea misionară**

**Principii de Evanghelizare și Misiune în Faptele Apostolilor**

---

Dacă Duhul Sfânt este inițiatorul lucrării misionare a bisericii, tot El trebuie să rămână și susținătorul și călăuzitorul acesteia; așa a fost în veacul apostolic și așa trebuie să fie și astăzi.

Pavel și Barnaba au plecat „...trimiși de Duhul Sfânt...” (Fapte 13:4) iar mai târziu, Pavel și Sila „...au fost oprți de Duhul să vestească Cuvântul în Asia ...” (Fapte 16:6), „...se pregăteau să intre în Bitinia dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie” (v.7) și în cele din urmă Duhul le-a descoperit o vedenie prin care au înțeles că trebuie să meargă în Macedonia (v.9-10).

Nu știm în ce fel Duhul Sfânt i-a oprit și apoi nu le-a dat voie, însă ei au ascultat; să ne întrebăm ce s-ar fi întâmplat dacă ei nu ar fi fost sensibili la călăuzirea Duhului? Ar fi mers în Asia și s-ar fi ostenit, însă fără să aibă însoțirea Duhului, ar fi intrat în Bitinia fără ca Duhul să fie cu ei și cu siguranță n-ar fi cules nici o roadă în urma ostinelilor lor. În acest timp, „pământul” inimilor pregătite de Domnul în Macedonia (Lidia, temnicerul și alții) ar fi rămas nelucrat și neroditor de asemenea.

lata de ce, învățăm un nou principiu de lucrare: *călăuzirea Duhului este esențială în lucrarea misionară.*

## **12. Ucenicizarea familiilor întregi, asigură un fundament temeinic pentru zidirea bisericilor puternice**

Biserica din Filipi s-a dovedit o biserică puternică, evidențiindu-se ca una și la un moment dat singura (Filipeni 4:15-16) dintre bisericile susținătoare ale lucrării apostolului Pavel. Cu siguranță că unul dintre motivele tăriei acestei biserici, a fost acela că două familii întregi au fost ucenicizate și s-au întors la Domnul aici, constituind începutul bisericii din Filipi:

„...Lidia ...era o femeie temătoare de Dumnezeu...  
Domnul i-a deschis inima... a fost botezată ea și casa ei...”

Fapte 16:14-15

„Temnicerul i-a luat cu el, chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănilor și a fost botezat îndată, el și toți ai lui.”

Fapte 16:33

**Principii de Evanghelizare și Misiune în Faptele Apostolilor**

---

Pe lângă aceasta, casa Lidiei a fost locul de adunare a credincioșilor din Filipi (v.40). Desigur că Duhul Sfânt a fost acela care a pregătit aceste familii întregi pentru evanghelie, însă apostolii au fost cei care au intrat pe ușa deschisă de Duhul, vestindu-le evanghelia și apoi botezându-i.

Iată de ce, următorul principiu în lucrarea misionară este: *ucenicizarea familiilor întregi, asigură un fundament temeinic pentru zidirea bisericilor puternice.*

### **13. Lucrarea misionară este o lucrare de echipă**

În lucrarea sa misionară, apostolul Pavel și-a alcătuit echipe de misiune. Desigur că avea nevoie de ajutoare în slujirea sa, însă credem cu tărie faptul că un alt motiv al alcătuirii acestor echipe, a fost acela de a pregăti „pe teren” pe viitorii slujitori, care să continue lucrarea începută de el.

Astfel, în prima călătorie misionară, echipa a fost formată din Barnaba, Pavel și Ioan Marcu (până în Perga din Pamfilia, Fapte 13:13).

În a doua călătorie, Pavel a fost însoțit de Sila, Timotei (începând din Listra, Fapte 16:3), Luca (începând din Troa, Fapte 16:10), Priscila și Acuila (din Corint până în Efes, Fapte 18:18-19).

În cea de-a treia călătorie misionară, el a avut ca însoțitori pe Timotei și Erast (Fapte 19:22), Sopater, Aristarh, Secund, Gaiu, Tihic, Trofim, Luca (Fapte 20:4-5). De remarcat de asemenea, componența cuprinzătoare și reprezentativă din punct de vedere geografic, a acestei echipe misionare; astfel însoțitorii lui Pavel nu erau doar din orașe diferite, ci veneau și din provincii diferite, după cum urmează: *Macedonia* (Sopater din Berea, Aristarh și Secund din Tesalonic), *Galatia* (Gaiu din Derbe, Timotei din Listra), *Asia* (Tihic și Trofim).

Ne imaginăm câtă experiență binecuvântată au câștigat însoțitorii lui Pavel în urma participării într-o astfel de echipă!

Distingem astfel, un principiu deosebit al strategiei misionare a apostolului Pavel și anume: *lucrarea misionară este o lucrare de echipă.*

**14. Conținutul mesajului evangheliei veacului XXI, trebuie să fie identic cu conținutul mesajului evangheliei veacului I**

Apostolii au primit mesajele lor de la Dumnezeu. Ei au predicat pocăința față de Dumnezeu, credința în Domnul Isus Hristos, întoarcerea la Dumnezeu, iertarea păcatelor, botezul în apă, darul Duhului Sfânt, etc. (vezi Anexa 2 la lucrarea „Noul Testament – o altă perspectivă”, vol.II, de același autor).

Principiul de față se referă al conținutul evangheliei și se enunță astfel: *conținutul mesajului evangheliei veacului XXI, trebuie să fie identic cu conținutul mesajului evangheliei veacului I.*

Trebuie să ne întoarcem la Predicarea Apostolică! Mesajul apostolilor a fost un mesaj consistent, deplin, primit de la Dumnezeu, în acord cu dragostea dar și cu sfințenia și dreptatea Sa. Să ne ferim de o evanghelie diluată. Să ne păzim de isпита de a plăcea oamenilor și a ne modela mesajele după dorințele și plăcerile lor; dacă vom face așa, vom câștiga ce-i drept, bunăvoința oamenilor, dar vai, vom pierde însoțirea lui Dumnezeu!

Iată în concluzie, principii de evanghelizare și misiune care au stat la baza slujirii apostolilor și care credem că sunt cu totul valabile și necesare a fi regăsite în slujirea contemporană:

- 1. Mesagerul evangheliei trebuie să insiste ca auditoriul său să accepte mesajul și să împlinească neîntârziat cerințele lui Dumnezeu*
- 2. Trebuie să fim convinși de necesitatea însoțirii supranaturale a Cuvântului și să o cerem fierbinte*
- 3. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie semănat nu doar în anumite zile și într-un anumit loc, ci în fiecare zi și în multe locuri*
- 4. Vestitorul evangheliei nu trebuie să neglijeze Cuvântul lui Dumnezeu, ci să se dedice rugăciunii și slujirii în Cuvânt*

5. *Toți credincioșii trebuie să se implice în mărturisirea Domnului Isus înaintea oamenilor*
6. *E nevoie atât să proclamăm pe Domnul Isus mulțimilor de oameni, cât și să purtăm discuții personale de la om la om*
7. *Trebuie să fim gata să suferim împreună cu evanghelia*
8. *Vestitorii evangheliei trebuie să fie plini de Duhul Sfânt*
9. *Scânteia lucrării misionare a bisericii locale, este aprinsă de Duhul Sfânt, pe fondul unei perioade de rugăciune și post a slujitorilor bisericii*
10. *Lucrarea misionară nu se oprește la proclamarea evangheliei și facerea de ucenici, ci continuă cu rânduirea de prezbiteri, în fiecare adunare a credincioșilor*
11. *Călăuzirea Duhului este esențială în lucrarea misionară*
12. *Ucenicizarea familiilor întregi, asigură un fundament temeinic pentru zidirea bisericilor puternice*
13. *Lucrarea misionară este o lucrare de echipă*
14. *Conținutul mesajului evangheliei veacului XXI, trebuie să fie identic cu conținutul mesajului evangheliei veacului I*

### 3

## Evangelizarea și Rugăciunea

„Încolo fraților, rugați-vă pentru noi ca, Cuvântul Domnului să se răspândească și să fie proslăvit cum este la voi.”

2 Tesaloniceni 3.1

Capitolul de față, cât și cel următor, au la bază principiul enunțat de apostoli în Fapte 6:4, conform căruia cele două lucrări indispensabile evangelizării și misiunii și indisolubile una de cealaltă, sunt **rugăciunea** și **proclamarea Cuvântului**.

„Să te rogi ca și cum totul ar depinde de rugăciune...” spunea cineva în legătură cu evanghelizarea și misiunea.

Vorbind despre rugăciune în acest context, ne referim la două aspecte ale acesteia; mai întâi la *rugăciunea ca mod de viață* al celui credincios implicat în vestirea evangheliei mântuitoare și apoi la *rugăciunea ca mod de luptă* care stă la dispoziția celui ce își împlinește însărcinarea ce a primit-o din partea Domnului său. Astfel, atunci când studiem rugăciunile existente în cărțile Noului Testament, chiar dacă vom descoperi subiecte care nu au legătură directă cu responsabilitatea vestirii evangheliei, și acestea, împreună cu cele care au ca subiect principal această responsabilitate, au în mod indirect aceeași țintă.

Vom căuta în cele ce urmează, să învățăm atât principii general valabile în legătură cu rugăciunea, cât și să identificăm principii ale rugăciunii ca mod de luptă al celor implicați în linia întâi a războiului pentru câștigarea sufletelor păcătoșilor. Prin prezentarea rugăciunilor care urmează, dorim să oferim cititorului nu neapărat teme separate de rugăciune, ci teme de rugăciune care la un moment dat pot fi cuprinse în aceeași rugăciune; acestea constituie ingrediente ale vieții de rugăciune a celui credincios, care îi vor aduce tăria și fundamentul necesar binecuvântatei lucrări de vestire a evangheliei.

## **1. Rugăciunea de alipire de Domnul și cercetare personală**

În cadrul acestei rugăciuni, propunem două subiecte care definesc relația sufletului cu Mântuitorul său:

- a) alipirea personală de Domnul și dorința după intimitatea cu Mântuitorul;
- b) cercetarea inimii și a gândurilor și punerea acestora în acord cu voia Domnului;

### **a) Alipirea personală de Domnul și dorința după intimitatea cu Mântuitorul:**

Fundamentul vieții celui ce vestește evanghelia trebuie să fie relația lui personală, inițială și continuă cu Domnul Isus. El nu este chemat să proclame în primul rând o doctrină sau un crez; chemarea lui este să vestească o persoană, să vorbească despre Mântuitorul

**Evanghelizarea și Rugăciunea**

---

lui care l-a salvat, care de atunci umblă cu el și care așteaptă să salveze pe toți păcătoșii care sunt gata să-și recunoască starea și să-l ceară ajutorul. Evanghelistul vorbește celor păcătoși, ca unul care a fost el însuși în starea și în locul lor, până când Mântuitorul l-a salvat; de atunci a început el să-L iubească, să-l simtă prezența și să-L dorească mereu.

Rugăciunea unui astfel de om nu este uscată. El se roagă cu pasiune pentru că iubește cu pasiune. El se roagă cu foc pentru că dorește arzător prezența Mântuitorului. Iată dorința sufletului mântuit, după Mântuitorul său:

„Să mă sărute cu sărutările gurii lui...”

Cântarea Cântărilor 1:2

Da! Între el și salvatorul său s-a născut din ziua mântuirii, o sfântă idilă spirituală care va continua în veșnicie. El este logodit cu Hristos și dorește după El.

„...v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos, ca pe o fecioară curată.”

2 Corinteni 11:2

De aceea, din rugăciunea lui răzbate dorința după El și admirația pentru iubitul sufletului său.

„Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă și zic:  
,lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul !' Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba!

Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale...”

Ps.45:1-2

Binecuvântată rugăciune, rugăciunea sufletului îndrăgostit de Mântuitorul său !



b) Cercetarea inimii și a gândurilor și punerea acestora în acord cu voia Domnului;

Multe sunt domeniile în care omul lui Dumnezeu trebuie să se analizeze pe sine însuși. Dintotdeauna, credincioșii au simțit această nevoie și chiar mai mult, nevoia ca însuși Domnul să îi analizeze mai mult decât ar putea ei să o facă; David știa că Dumnezeu îl cercetează, îi analizează viața și trăirile cele mai tainice și în același timp simțea nevoia să se roage ca El să continue această lucrare:

„Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști, știi când stau jos și când mă scol și de departe îmi pătrunzi gândul. Știi când umblu și când mă culc și cunoști toate căile mele... Cercetează-mă, Dumnezeule și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!”

Ps.139:1-3, 23-24

*Analizarea personală în privința păcatului* este o nevoie reală și imperioasă a omului lui Dumnezeu. El știe că păcatul pune un zid de despărțire și împiedică orice fel de comunicare între om și Dumnezeu.

„...nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund fața Lui și-L împiedică să v-asculte!”

Isaia 59:2

„Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul.”

Psalm 66:18

Râvna și dorința slujirii lui Dumnezeu sunt de neapărată nevoie în viața evanghelistului, a misionarului și în viața oricărui credincios; totuși, *motivațiile lăuntrice*, tainice neștiute de nimeni decât de cel în cauză și de Dumnezeu, sunt hotărâtoare în ceea ce privește răsplătirea de către Dumnezeu, a slujirii celui credincios;

**Evangelizarea și Rugăciunea**

---

„...chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.”

1 Corinteni 13:1-3

Oamenii lui Dumnezeu s-au analizat pe ei înșiși dintotdeauna, în privința *mândriei și a reflecției imaginii de sine* atât în propria conștiință cât și în conștiința altora;

„Păzește de asemenea pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari.”

Psalm 19:13

„...eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia.”

Romani 12:3

„...mă feresc, ca să n-aibă nimeni despre mine o părere mai înaltă decât ce vede în mine, sau ce aude de la mine.”

2 Corinteni 12:6

*Proclamarea evangheliei* trebuie făcută prin puterea și cu metodele lui Dumnezeu și nu prin înțelepciunea și cu metodele lumii; iată un alt motiv de rugăciune și analiză personală!

„...când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit... Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere...”

1 Corinteni 2:1-5

## **2. Rugăciunea pentru descoperire în Cuvânt**

Rugăciunea pentru descoperire în Cuvânt este motivată de faptul că noi avem de-a face cu Dumnezeu cel viu și adevărat. Așa după cum s-a mai spus, creștinismul nu este o religie; creștinismul este o relație. Religiile lumii, fie ele mari sau mici, au preceptele și codurile lor morale sau mai puțin morale, au întemeietorii lor și cărțile lor sfinte. Marea deosebire dintre creștinism și religiile lumii are două aspecte esențiale: mai întâi, cartea noastră sfântă este adevărul absolut revelat de către singurul Dumnezeu adevărat și apoi, întemeietorul credinței, a căii noastre, este viu, el este Hristosul lui Dumnezeu care vine din veșnicie și trăiește veșnic.

Astfel că, atunci când noi ne apropiem de Cartea lui Dumnezeu, ne propunem să o studiem, să o aprofundăm și să o interpretăm după principiile cunoscute pe care ni le oferă exegetica și hermeneutica; în același timp însă, apropiindu-ne de Cuvântul viu al lui Dumnezeu, noi ne apropiem de Dumnezeu cel viu și ne așteptăm ca, dincolo de iscusința noastră în a folosi principiile menționate mai sus, Duhul lui Dumnezeu care locuiește în noi, să ne descopere și să ne călăuzească în tot adevărul (Ioan 16:12-15).

Rugăciunea pentru descoperire în Cuvânt, are două aspecte la care ne referim aici:

- a) nevoia după Cuvântul sfânt, a propriului suflet;
- b) nevoia după Cuvântul sfânt, a sufletelor la care omul lui Dumnezeu a fost trimis;

### *a) Nevoia după Cuvântul sfânt, a propriului suflet;*

Omul lui Dumnezeu are nevoie de Cuvântul sfânt în primul rând, ca hrană pentru sufletul propriu. El trebuie să pornească în lucrarea lui Dumnezeu cu sufletul îndestulat, cu inima deplin satisfăcută în Dumnezeu său; el trebuie să trăiască Psalmul 23; și cum ar putea să conducă pe alții, să trăiască ceea ce el însuși nu trăiește? El știe că sufletul, inima și ochii lui au nevoie de Cuvântul Domnului:

„Legea Domnului... înviorează sufletul...  
orânduiriile domnului... veselesc inima...  
poruncile Domnului... luminează ochii...”

Psalm 19:7-11

De aceea rugăciunea lui este:

„Întărește-mi pașii în cuvântul tău...”

Ps.119:133

*b) Nevoia după Cuvântul sfânt, a sufletelor la care omul lui Dumnezeu a fost trimis;*

Când sufletul propriu este săturat, omul lui Dumnezeu se îndreaptă spre nevoile sufletelor la care a fost trimis, spre nevoile semenilor săi. Ca unul care a fost trimis de Dumnezeu și este un împuternicit al lui Hristos (2 Corinteni 5:20), el vorbește în Numele Celui ce l-a trimis și din partea Sa;

„...noi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulți; ci vorbim cu inimă curată, din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos.”

2 Corinteni 2:17

De aceea, ca un bun administrator al tainelor lui Dumnezeu (Matei 13:52, 1 Corinteni 4:1-2), el este chemat să dea nu orice fel de hrană sufletelor, ci acea hrană de care acestea au nevoie în situația în care se găsesc. Pentru aceasta, omul lui Dumnezeu are nevoie de Duhul Sfânt care să-l inspire ce anume să vorbească în fiecare situație de pe teren; el are nevoie de descoperire în Cuvânt. Astfel atât rugăciunea lui personală, cât și nevoia de rugăciune împărtășită altora, trebuie să fie următoarea:

„...Vegheați la aceasta, cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții și pentru mine, ca, oricâteori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt...”

Efeseni 6:18-19

### **3. Rugăciunea pentru însoțire în lucrare**

Această rugăciune este justificată de faptul că, cel chemat de Dumnezeu are sarcina să facă nu propria sa lucrare, ci lucrarea

Celui ce l-a chemat, iar lucrarea lui Dumnezeu este pe măsura lui Dumnezeu și nu pe măsura omului.

„Dacă vorbește cineva să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin.”

1 Petru 4:11

De aici, nevoia de rugăciune pentru însoțire în lucrarea lui Dumnezeu, rugăciune care are două aspecte:

- a) rugăciunea pentru călăuzire în lucrare;
- b) rugăciunea pentru putere și îndrăzneală în lucrare;

a) Rugăciunea pentru călăuzire în lucrare:

Această rugăciune rezidă din nevoia de a face lucrarea lui Dumnezeu după metodele lui Dumnezeu și la timpul lui Dumnezeu, respectiv nevoia de a elabora planuri de lucrare în acord cu Duhul Sfânt.

În lucrarea de evanghelizare și misiune, avem nevoie de călăuzirea Duhului, atât la planificarea dinainte a lucrării (călăuzirea în avans), cât și la desfășurarea acelei lucrări (călăuzirea pe teren); iată în continuare câteva exemple de astfel de călăuziri:

„...îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată ludea, în Samaria și până la marginile pământului.”

Fapte 1:8

Este evident faptul că, apostolul Pavel a avut un plan în avans, înainte de a pleca în cea de-a doua călătorie misionară și anume:

„...Să ne întoarcem și să mergem pe la frații din toate cetățile în care am vestit Cuvântul Domnului, ca să vedem ce mai fac.”

Fapte 15:36

**Evanghelizarea și Rugăciunea**

---

Se pare că în a doua parte a călătoriei, după ce au împlinit planul cu care au pornit (Fapte 15:41-16:5), Pavel și Sila s-au îndreptat spre noi câmpuri de misiune (Asia, Bitinia); Duhul Sfânt însă, a intervenit și le-a dăruit călăuzirea pe teren de care era nevoie, oprindu-i și nedându-le voie mai întâi (v.6-7), să intre în acele câmpuri de misiune și făcându-i să înțeleagă mai apoi, că Macedonia este câmpul de misiune pe care El li-l deschide.

„După vedenia aceasta a lui Pavel, am căutat îndată să ne ducem în Macedonia, căci înțelegeam că Domnul ne cheamă să le vestim Evanghelia.”

Fapte 16:10

De ce a intervenit Domnul deschizându-le ținutul Macedoniei ca și câmp de misiune? Pentru că El avea acolo suflete pregătite pentru Evanghelia, inimi pregătite de Duhul Sfânt care erau gata să asculte Cuvântul, după cum urmează:

- Lidia și temnicerul în Filipi;
  - Fapte 16:14-15; 16:30-34;
- unii dintre iudei, o mare mulțime de Greci temători de Dumnezeu și multe femei de frunte în Tesalonic;
  - Fapte 17:2, 4
- mulți dintre iudei, dintre femeile cu vază ale grecilor și mulți bărbați din Berea;
  - Fapte 17:12

Rodul acesta de suflete a fost strâns pentru Împărăția cerurilor, deoarece oamenii lui Dumnezeu au fost sensibili la călăuzirea pe teren pe care Domnul le-a dat-o.

*b) Rugăciunea pentru putere și îndrăzneală în lucrare:*

Această rugăciune izvorăște din nevoia pe care credincioșii implicați în vestirea Evangheliei, o simt atunci când se confruntă cu împotrivire din partea oamenilor sau a duhurilor rele și din nevoia ca inimile oamenilor să fie deschise de Duhul Sfânt.

„Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala.”

Fapte 4:29

E nevoie de putere, deoarece Împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe ci în putere; e nevoie de putere deoarece sufletele sunt ținute captive de către dumnezeul acestui veac și de către duhurile răutății; e nevoie de putere, deoarece ochii oamenilor sunt orbiți să nu vadă strălucind lumina evangheliei lui Isus Hristos.

„Faceți ...tot felul de rugăciuni...și pentru mine...ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei...pentru ca ...să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc.”

Efeseni 6:18-20

„Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos... ca s-o fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc despre ea.”

Coloseni 4:3-4

E nevoie de îndrăzneală, deoarece credincioșii sunt trimiși de Domnul, ca niște oi în mijlocul lupilor; e nevoie de îndrăzneală, deoarece aceasta este unul dintre însemnele umblării cu Domnul (Fapte 4.13).

## 4

### Evangelizarea și Cuvântul

„...vorbește, fiindcă am mult norod în această cetate.”

Fapte 18:10

„...să proclami ca și cum totul ar depinde de proclamare”, continuă citatul de la începutul capitolului precedent.

Într-adevăr, rugăciunea fără proclamarea Cuvântului este ca motorul ale cărui bujii nu produc scânteie: nu se produce nici o mișcare, nici un progres. Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu, este acela care conține în el însuși puterea creatoare, puterea de a da viață.



După cum la creație, a fost nevoie ca Duhul lui Dumnezeu să se miște pe deasupra apelor și în această atmosferă, Dumnezeu Însuși să proclame Cuvântul Său viu, creator („...să fie lumină...” Genesa 1:3), tot așa, în atmosfera sfântă a rugăciunii, e nevoie să fie proclamat Cuvântul lui Dumnezeu pentru ca viața lui Dumnezeu să ia ființă într-un suflet păcătos.

În cele ce urmează, vom analiza rolul proclamării Cuvântului în lucrarea supranaturală de câștigare a sufletelor pentru ceruri.

### **1. Proclamarea Cuvântului este indispensabilă mântuirii sufletelor**

Fără proclamarea Cuvântului, credința mântuitoare nu poate veni în inima omului;

„...oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit... Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut ? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit ? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor ? ...Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”

Rom.10:9-17

Oricine - Propovăduitorul – Auzirea Cuvântului – Credința mântuitoare – Mântuirea, iată o binecuvântată înlănțuire rânduită de Dumnezeu pentru salvarea celui păcătos, înlănțuire din care, dacă lipsește o verigă, „Oricine” nu poate ajunge la „Mântuire”. Sămânța Cuvântului plantată în inima celui păcătos, este o condiție necesară ca din această sămânță să izvorască viața nouă și sfântă, care să o înlocuiască pe cea veche.

Famenul etiopian era aproape de Împărăția lui Dumnezeu, era un sincer căutător după Dumnezeu, însă cu toate acestea, rămânea un om nemântuit; cititor al Scripturilor, practicant al închinării de la templul din Ierusalim, însă rob al păcatului și vinovat înaintea lui Dumnezeu. El avea nevoie de auzirea respectiv înțelegerea Cuvântului, pentru ca viața nouă a lui Dumnezeu să poată lua ființă în el și să fie mântuit. Văzând starea acestui om și

inima lui sinceră, Dumnezeu i-a trimis pe Filip, un propovăduitor al Cuvântului mântuirii.

„Atunci Filip a luat cuvântul, a început de la Scriptura aceasta și i-a propovăduit pe Isus.”

Fapte 8:35

Rezultatul a fost acela că, în urma primirii Cuvântului, omul a fost mântuit și viața lui a fost schimbată.

Cu toate că, Corneliu – ofițerul roman din veacul I, era un om moral, temător de Dumnezeu, care făcea rugăciuni și milostenii, cu toate că un înger al lui Dumnezeu i s-a arătat și i-a vorbit, acest om era un păcătos în nevoie de mântuire; el avea nevoie să audă Cuvântul pentru ca să fie salvat, iar acest Cuvânt al mântuirii nu i l-a putut aduce îngerul, ci un om care, ca și el, a fost mântuit din păcatele sale prin credința în Domnul Isus și anume Petru.

„...Trimite la lope și cheamă pe Simon zis și Petru, care-ți va spune cuvinte prin care vei fi mântuit tu și toată casa ta.”

Fapte 11:13-14

Dumnezeu a dăruit pocăința celor din casa lui Corneliu și le-a schimbat viața, în urma auzirii de către aceștia a Cuvântului mântuirii;

„...Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul.”

Fapte 10:42-44

Temnicerul din Filipi era conștient de starea lui de păcătoșenie și de nevoia lui de mântuire (Fapte 16:30); apostolii au răspuns întrebării lui cu privire la mântuire, că trebuie să creadă în Domnul Isus pentru ca să fie mântuit, însă nu s-au oprit aici;

„Și i-au vestit Cuvântul Domnului, atât lui cât și tuturor celor din casa lui.”

Fapte 16:32

Ei știau că fără auzirea Cuvântului nu poate exista mântuire.

**12. Omul lui Dumnezeu trebuie să vorbească, ca un trimis împuternicit al lui Hristos: „...din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos”**

Nu orice sămânță are ca rod mântuirea sufletului păcătos; pentru aceasta e nevoie de sămânța aceea care este a lui Dumnezeu și vine de la El. Aceasta este singura sămânță care are rod veșnic și anume cea care vine „din partea lui Dumnezeu”.

Subliniem aici, două idei legate de transmiterea Cuvântului lui Dumnezeu. În primul rând, omul lui Dumnezeu trebuie să transmită mesajul divin într-un mod demn de Cel ce l-a trimis și având motivații sfinte.

„Căci noi nu facem comerț ambulant cu Cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulți; ci vorbim cu sinceritate, din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos”

2 Cor.2:14-17 (traducere contemporană)

Folosind verbul „kapeleuo”, care înseamnă a vinde, a colporta, a face comerț ambulant, apostolul Pavel demască un mod vinovat de a transmite mesajul divin, pe care mulți propovăduitori din vremea aceea îl foloseau. Există două caracteristici principale ale comerțului ambulant și anume: negustorii ambulante se ocupă cu lucruri ieftine, de mică valoare și de asemenea, unii dintre ei au tendința de a obține un profit meschin prin înșelarea cumpărătorului; este greu să-i verifici, marfa lor nu are prețul vizibil și nu au vreun șef pe aproape, la care să te poți plânde.

După modelul apostolului, înțelegem că Domnul dorește ca omul lui Dumnezeu să transmită mesajul lui Dumnezeu într-un mod demn, ca pe ceva deosebit de valoros și fără să încerce a avea vreun câștig necinstit de la ascultătorii săi.

În al doilea rând, motivațiile trimisului lui Dumnezeu trebuie să fie sfinte, curate. El trebuie să vorbească, cu sinceritate. Sinceritatea lui este imperios necesară, deoarece „șeful” lui este întotdeauna pe aproape; el trebuie să vorbească „înaintea lui

Dumnezeu”, fiind conștient deci, că Cel ce l-a trimis îl aude și îl vede, înainte ca oamenii să-l audă și să-l vadă.

El vorbește de asemenea „în Hristos”. Cu alte cuvinte, mesajul său este cuprins în Hristos, mesajul său este Hristos.

Sămânța care vine din partea lui Dumnezeu este o sămânță vie, care rodește viață în pământul cel bun, în inima pregătită de Duhul Sfânt. De aceea, omul lui Dumnezeu trebuie să-și primească gândurile, ideile, mesajele de la Dumnezeu cel viu, prin descoperirea pe care Duhul Sfânt i-o dă în Scripturi. Predica moartă seamănă moarte. Predica vie seamănă viață și rodește credință.

„În Iconia, Pavel și Barnaba au intrat în sinagoga ludeilor și au vorbit în așa fel că o mare mulțime de Iudei și de Greci au crezut.”

Fapte 14:1

Mărturisirea vie, cu pasiune a Evangheliei, sub ungera Duhului Sfânt, fie prin predică fie prin discuții personale, aduce roadă în inimile pregătite de Domnul.

### **13. Mesajul Evangheliei trebuie să fie complet**

Mesajul evangheliei trebuie să conțină atât condițiile primirii mântuirii cât și prețul suferințelor pentru numele Domnului, ce trebuie plătit după aceea.

Astfel, mântuirea este în dar și fără plată, însă nu este necondiționată. Domnul Isus a dorit ca cei ce-L urmează să cunoască bine condițiile ce trebuie împlinite de către cei ce doresc mântuirea (vezi și pasajul Matei 10:34-39);

„Împreună cu Isus mergeau multe noroade. El S-a întors și le-a zis: „Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu. Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu.”

Luca 14:25-27

Apostolul Pavel, de asemenea, a simțit responsabilitatea vestirii evangheliei întregi, a unui mesaj complet și ca urmare s-a considerat justificat înaintea presbiterilor din Efes în privința aceasta, spre sfârșitul lucrării sale;

„Și acum, știu că nu-mi veți mai vedea fața, voi toți aceia în mijlocul cărora am umblat propovăduind Împărăția lui Dumnezeu. De aceea vă mărturisesc astăzi, că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.”

Fapte 20:25-27

Este o cursă, pentru omul lui Dumnezeu, să ocolească acele părți ale evangheliei care sunt neplăcute firii, din dorința de a face mesajul mai plăcut omului și mai ușor de acceptat. Mesajul trebuie să fie complet; evanghelia nu trebuie diluată. Cel care cade în această cursă și diluează evanghelia, se face vinovat atât în fața oamenilor, respectiv de sângele (pierzarea) celor ce-l ascultă, cât și în fața lui Dumnezeu, de necredincioșie în lucrul încredințat lui;

„Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.”

1 Corinteni 4:1-2

Fericirea pe care o oferă Dumnezeu, celui care împlinind condițiile cerute, primește mântuirea, este o fericire diferită de fericirea lumii. Omul lumesc înțelege prin fericire, un trai cât mai ușor, îndestulat și plin de plăceri, absența sau îndepărtarea oricărui fel de suferință, libertatea față de orice fel de limitări ce s-ar putea interpune voinței proprii. Omul duhovnicesc, dimpotrivă, știe că fericirea oferită de Dumnezeu este de altă natură decât cea pământească și se măsoară cu altfel de unități de măsură și anume, cerești.

Astfel, există un preț pe care cel ce apucă pe cale mântuirii trebuie să-l plătească după ce a pășit pe ea și el trebuie să-l

cunoască dinainte; de aici, onestitatea pe care Dumnezeu o cere mesagerilor Săi, în prezentarea unui mesaj complet;

„Ca unii care am lepădat meșteșugurile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu.”

2 Corinteni 4:2

Onestitatea mesagerului lui Dumnezeu, în persoana apostolului Pavel, este pilduitoare în acest sens. El avea grijă să nu uite să pună dinainte în fața ascultătorilor săi, prețul suferințelor pe care aceștia urmau să-l plătească după primirea mesajului său și întoarcerea lor la Dumnezeu;

„...v-am trimis pe Timotei, fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu în Evaghelia lui Hristos, ca să vă întărească și să vă îmbărbăteze în credința voastră, pentru ca nimeni din voi să nu se clatine în aceste necazuri; căci știți singuri că la aceasta suntem rânduți. Și când eram la voi, v-am spus mai dinainte că vom avea să suferim necazuri, ceea ce s-a și întâmplat, cum bine știți.”

1 Tesaloniceni 3:2-4

Câtă diferență față de atâtea mesaje dulcege și bolnave ale zilelor noastre !

Ce învățătură sănătoasă !

Ce mesaj complet !

Câtă responsabilitate a omului lui Dumnezeu față de Cel ce l-a trimis și cât respect, prețuire și considerație a acestuia, pentru veșnicia sufletului păcătos !

Păzește-ne Doamne de necinste în vestirea Evangheliei !

## 5

### **Scurt istoric al misiunilor moderne; principii și exemple**

„Acela nu este nebun, care renunță la ceea ce nu poate păstra, ca să câștige ceea ce nu poate pierde.”

Jim Elliot

„Așteptați lucruri mari de la Dumnezeu,  
îndrăzniți lucruri mari pentru Dumnezeu.”

William Carey

Ne propunem în continuare, să facem o scurtă retrospectivă a mișcării misionare moderne, fără a ne propune realizarea unui istoric complet al acesteia, ci încercând doar să spicuim din pleiada oamenilor folosiți de Domnul în istoria Bisericii Sale, pe unii dintre cei al căror exemplu a rămas vrednic de urmat până astăzi.

### **Nicolaus Ludwig von Zinzendorf (1700-1760)**

Lucrarea misionară nu a încetat din veacul apostolic până în vremurile moderne, Dumnezeu ridicând în istorie, oameni cărora le-a pus în inimă chemarea la misiune. Dacă misionarii au existat mereu în istorie, o întreagă biserică aprinsă de zelul misionar, și anume aceea a fraților moravieni a fost ceva nou apărut în istorie.

Contele Zinzendorf, conducătorul acestei mișcări, a avut privilegiul de a cunoaște personal pe Spener și Francke, frunțașii mișcării pietiste germane, aceasta făcând ca accentul pe relația personală cu Domnul, să devină una dintre caracteristicile vieții și slujirii sale.

În perioada studenției sale de la Halle (1710-1716) la școala întemeiată de Francke, Zinzendorf, împreună cu alți cinci colegi, a înființat o organizație numită ‚Ordinul seminței de muștar’ ce avea ca scopuri să mărturisească despre puterea lui Hristos, să atragă pe alți credincioși în părtășie, să ajute pe cei persecutați pentru credință și să ducă evanghelia în alte țări. Membrii organizației erau dedicați rugăciunii.

Mai târziu, împreună cu doi pastori și un prieten de-al său, Zinzendorf a înființat ‚Alianța celor patru frați’, care aveau ca scopuri să proclame pe Hristos cel răstignit, să distribuie literatură creștină, să depună mărturie personală și să stabilească legături cu cei nemântuiți. „Eu am o singură pasiune și aceasta este Hristos”, spunea Zinzendorf. Hristos era centrul propovăduirii sale și dorința fierbinte ce-i ardea în suflet era mântuirea lumii pierdute. Flacăra misionară s-a aprins în colonia de refugiați cărora Zinzendorf le-a acordat azil pe moșiile sale, în cadrul bisericii Herrnhut (Paza Domnului), atunci când, în urma unui timp intens de rugăciune, Dumnezeu a trimis trezirea în această biserică. Astfel, în anul 1732, la cinci ani după izbucnirea trezirii, din mijlocul fraților moravieni au plecat cei dintâi misionari, și anume doi credincioși, care au pornit spre insula Sf.Toma, în Indiile de Vest, unde, pentru a li se permite să intre pe plantațiile în care munceau sclavii și să le propovăduiască pe Hristos, s-au vândut ei înșiși ca sclavi și au adus multe suflete la Domnul.

În acest fel, flacăra misionară din inima contelui a aprins întreaga mișcare a fraților moravieni, care a devenit o mișcare



misionară deosebit de roditoare, dând lucrării lui Dumnezeu 2.158 de misionari în decursul a 150 de ani. Mai mult, Dumnezeu a folosit această flacără din sânul mișcării moraviene, pentru trezirea spirituală a fraților Wesley (1736), iar misionarismul lor înflăcărat l-a aprins pe William Carey, care avea să fie supranumit părintele misiunilor moderne.

### **David Brainerd (1718-1747)**

La vârsta de 25 de ani, David Brainerd a plecat ca misionar la indienii americani. Cu toate că atât înainte cât și după plecarea sa ca misionar, multe biserici l-au chemat pentru a le sluji ca pastor, el a preferat chemarea lui Dumnezeu, chemării oamenilor și a ales modul acela de viață caracterizat prin lepădare de sine și multe greutăți greu de imaginat, care au caracterizat viața și slujirea sa în pădurile Americii.

Lucrarea sa a fost mai degrabă una singuratică, fiind însoțit în călătoriile sale de la un trib la altul, doar de traducătorul său. El a fost un om neobișnuit prin viața lui de rugăciune; din punct de vedere fizic și sufletec, a fost mai degrabă sensibil, marcat de slăbiciune. Jurnalul lui intim revelează fluctuațiile sale sufletești de la o zi la alta uneori, fiind când pe culme, când în vale. El însă, alerga mereu la rugăciune. După doi ani de slujire îndreptată spre indieni și rugăciune agonizantă, Dumnezeu a început trezirea indienilor. Trezirea pe care Dumnezeu a început-o prin el, a fost o trezire profundă, în cursul căreia Duhul Sfânt a convins în mod dramatic pe indieni de păcătoșenia lor și le-a schimbat viața într-un mod miraculos. Iată ce mărturisește el în jurnalul său din 8 August 1745:

„După masă am predicat indienilor. Erau vreo 65 de bărbați, femei și copii. Le-am vorbit din Ev. Luca 16:16-23 și am avut o libertate neobișnuită în vorbire, în timp ce vorbeam public, s-a observat un deosebit interes, dar când m-am adresat în mod deosebit la unul și la altul pe care îi vedeam mai îngrijorați, puterea lui Dumnezeu părea că s-a coborât asupra adunării ‘ca vâjâitul unui vânt puternic’ și cu o putere uimitoare a doborât totul înaintea lui.

Am stat mirat la influența care a cuprins adunarea și nu puteam să o compar cu nimic decât cu o forță irezistibilă a

unui puternic torent sau potop ce înghite totul și cu greutatea și presiunea sa insuportabilă prăvălește la vale și mătură

totul din calea lui. Aproape toți, de toate vârstele erau plecați și abia puțini au putut să-și rețină șocul acestei surprinzătoare operații. Oameni bătrâni și femei, care de mulți ani erau epave ale beției și copii de șase-șapte ani, ca și persoane de vârstă mijlocie erau în zbuluciu pentru sufletul lor. Și am constatat că acești copii nu au fost influențați de starea celorlalți, ci își vedea pericolul lor, răutatea inimii lor, mizeria lor fără Hristos, așa cum s-au exprimat unii din ei.

... Toți se rugau și strigau după milă în toate părțile casei și unii pe alții. Frământarea fiecăruia era așa de mare pentru sine încât părea că nu vede pe cei din jurul lui, ci fiecare se ruga pentru sine. Și mă gândesc că zbuluciu i-a făcut să se retragă în sine de parcă fiecare ar fi fost singur într-un mare pustiu sau că nu se gândeau decât la ei înșiși, la propria lor stare și fiecare se ruga aparte, deși erau toți împreună.

... A fost o zi în care am stăruit de Domnul ca în aceea zi să zdrobească împărăția întunericului din mijlocul acestui popor.”

David Brainerd a plecat la Domnul căruia l-a slujit, la vârsta de 29 de ani, în urma unor suferințe trupești care i-au măcinat sănătatea, după o slujire de doar trei ani și jumătate pe câmpul de misiune, plină însă, de roade sfinte pentru Domnul său. Viața lui de rugăciune și lepădare de sine, cât și dedicarea sa pentru mântuirea păcătoșilor, au fost inspiratoare pentru mulți oameni ai lui Dumnezeu care i-au călcat pe urme, după cum urmează: William Carey a plecat în India, Robert McCheyne a plecat ca misionar printre evrei, Henry Martin a plecat misionar în India, Oswald Smith a fost aprins de zel misionar.

Exemplul lui David Brainerd, continuă să rămână inspirator pentru toate veacurile.

### **William Carey (1761-1834)**

În anul 1787, William Carey, un pastor englez care lucra ca învățător și cizmar, în cadrul adunării pastorilor bapțiști din comitatul

din care făcea parte, este ridiculizat de președintele acelei adunări în urma unei luări de cuvânt prin care sublinia faptul că

porunca de a evangheliza toate națiunile pământului este valabilă pentru toate generațiile, nu doar pentru cea a veacului I, prin cuvintele: „Tinere stai jos. Când o să-l placă lui Dumnezeu să convertească păgânii, o s-o facă fără ajutorul tău sau al meu”.

În anul 1792, la vârsta de 31 de ani, Carey își expune convingerile privind necesitatea misionarismului îndreptat spre țările păgâne, publicând o lucrare de 87 pagini, numită „O anchetă cu privire la obligația creștinilor de a folosi mijloace pentru convertirea păgânilor și în care este examinată starea religioasă a diferitelor națiuni ale lumii, succesul acțiunilor misionare din trecut și posibilitatea unor noi încercări de acest fel”. În cadrul întâlnirii pastorilor din luna mai a aceluiși an, el predică mesajul său cu tema „Așteptați lucruri mari de la Dumnezeu, întreprindeți lucruri mari pentru Dumnezeu” din Isaia 54:2-3, mesaj care va atinge inima ascultătorilor săi. În urma acestui mesaj, în luna octombrie a aceluiși an, ia ființă Societatea Misionară Baptistă, al cărei prim misionar este însuși Carey, care însoțit de Joshua Marshman și William Ward pleacă spre India în 1793 și constituie împreună cu aceștia la Serampore, lângă Calcuta, „Trioul de la Serampore”.

Ancheta lui Carey cuprinde șase părți:

- introducere – prioritatea problemei misionare;
- partea I – suportul biblic al lucrării de misiune care îl are la bază pe Domnul Isus Hristos;
- partea a II-a – un tabel al efortului misionar al bisericii, începând cu Sărbătoarea Cincizecimii din Ierusalim;
- partea a III-a – un tablou statistic ce descrie lumea contemporană lui Carey, din punct de vedere demografic, politic, social, cultural și religios;
- partea a IV-a – posibilele obiecții și motive pe care cineva le-ar putea invoca pentru a nu se supune porunci de a merge și vesti păgânilor evanghelia;
- partea a V-a – concluzii practice, referitoare la nevoia de rugăciune, formarea de societăți misionare, practicarea zeciuiei, toate acestea pentru cauza misionară;

Prezentăm în cele ce urmează, un extras din partea a IV-a a acestei anchete, referitor la posibilele impedimente în ducerea evangheliei la păgâni și depășirea acestora;

„În primul rând, în ceea ce privește depărtarea lor față de noi, orice obiecții ar fi putut fi ridicate înainte de inventarea compasului marinăresc, nici o obiecție plauzibilă nu mai rămâne în picioare în prezent. Oamenii pot naviga acum cu tot atâta siguranță pe Marea Sudului ca și pe Marea Mediterană ...

În al doilea rând, în ceea ce privește modul lor de viață necivilizat și barbar, aceasta nu poate constitui o obiecție pentru cineva, cu excepția celor a căror dragoste pentru comoditate îi face să nu dorească să se expună la anumite inconveniențe, pentru binele altora. Aceasta nu a constituit o obiecție pentru apostoli și succesorii lor, care au mers printre barbarii Germani și Gali și încă și mai barbarii Britoni! Ei nu au așteptat ca locuitorii antici ai acestor țări să fie civilizați înainte de a fi încreștinați...

În al treilea rând, cu privire la pericolul de a fi ucis de aceștia, este adevărat că oricine merge trebuie să-și pună viața în mâna Lui și să nu ceară părerea cărnii și a sângelui; însă nu ne strigă oare justiția acestei cauze, datoriile ce ne revin ca și creaturi ale lui Dumnezeu și creștini și starea pierdută a semenilor noștri, să dăm totul la o parte și să folosim orice pentru beneficiul acestora ?...

În al patrulea rând, în ceea ce privește dificultatea de a procura cele necesare vieții, această obiecție nu este atât de mare cât apare la prima vedere; căci chiar dacă nu putem procura mâncare europeană, totuși putem face rost de aceea pe care o folosesc băștinașii acelor țări...

În al cincilea rând, cu privire la a învăța limbile lor, aceleași metode vor fi folosite aici, ca și în cazul comerțului dintre diferite națiuni. În unele cazuri pot fi găsiți traducători care pot fi angajați pentru un timp; iar unde aceștia nu pot fi găsiți, misionarii trebuie să aibă răbdare și să se amestece cu poporul, până vor fi învățat atât de mult din limba aceluia, încât să fie în stare să le comunice ideile lor în acea limbă...”

lată un exemplu edificator al vieții cotidiene a omului lui Dumnezeu, care explică eficiența slujirii sale;

Viața la Serampore era organizată oră cu oră și programul este respectat cu punctualitate. Deșteptarea este în zori, la

ora 6. De-a lungul întregului an, la Bengal soarele răsare totdeauna între orele 6 și 7. La ora 7, muncă la tipografie și la școală. Carey lucrează o oră în grădină. La ora 8 serviciu divin în comun, apoi micul dejun, după care fiecare se întoarce la munca sa, Carey la slujba sa permanentă de traducere. De la ora 12 la 15, masa de prânz, baie, lectură, siestă. La ora 15 reluarea lucrului, studiul limbilor cu ajutoare dintre băștinași. Seara, predicarea Cuvântului pe străzi, servicii religioase în interior, întrunire intimă pentru lectură și conversație, rugăciune, etc. Carey predică de cinci, șase ori pe săptămână. Întrunirile în aer liber sunt cele mai interesante, căci sunt însoțite de conversații, de întrebări și răspunsuri. Încep să treacă din mână în mână broșurile în bengali. Ele se ocupă mai ales de idolatrie și prezintă mesajul harului lui Dumnezeu în Isus Hristos crucificat.

Carey avea să se roage, să lucreze și să aștepte șapte ani până la întoarcerea primului băștinaș la Domnul; astfel, în anul 1800 el botează în apă pe Felix, fiul său cel mare, împreună cu primul indian convertit. Munca lui Carey a fost titanică; el a fost un autodidact care a lucrat ca administrator la o fabrică de indigo, profesor universitar, misionar, traducător al Bibliei sau al unor părți din aceasta în 40 de limbi ale Indiei. Marele om al lui Dumnezeu William Carey, a fost un om smerit; atunci când, pe patul morții, un alt misionar, vorbind cu el l-a numit dr. Carey și a menționat lucrările săvârșite de el, el i-a spus: „...acum ai vorbit de dr. Carey. Vezi, după ce voi fi plecat (în veșnicie), nu mai vorbi decât de Mântuitorul lui Carey.” El însuși și-a redactat din timp, epitaful care avea să-i fie gravat pe mormânt:

William Carey,  
născut în 17 august 1761  
mort în (9 iunie 1834)  
un biet și neputincios vierme.  
Mă las în brațele Tale îndurătoare.

### **David Livingstone (1813-1873)**

David Livingstone s-a născut într-o comună din apropierea , orașului Glasgow din Anglia. După ce a primit în inimă chemarea la misiune prin apelul lui Karl Gutzlaff, misionar-medic în China, s-a hotărât să plece misionar în China. După anii de studiu constatând că în China era război și animat de apelul Dr.Moffat, misionar în Africa, Livingstone hotărăște după multă chibzuință, să plece în Africa. Activitatea depusă de el pe continentul negru, a fost una grandioasă, atât din punct de vedere spiritual cât și din punct de vedere științific prin descoperirile geografice pe care le-a făcut și pentru care a primit onoruri deosebite în Anglia.

Dintre principiile lucrării sale cu sufletele, reținem câteva ce rămân pilduitoare pentru fiecare om al lui Dumnezeu. Livingstone nu se grăbea să primească noi membri în biserică; chiar dacă unii insistau să fie botezați degrabă, el îi supunea unei perioade de cercetare amănunțită și doar dacă treceau cu bine de acest test practic, îi boteza; iată ce declară el în acest sens;

Nimic nu mă va face să înființez o biserică păcătoasă. Sună frumos să primești 50 de membri în Biserică, dar dacă numai 5 din ei sunt membri pocăiți cum trebuie, ce folos va fi în ziua judecării ?

El a fost un om hotărât. Una dintre maximele sale era: „Încearcă din nou!” Hotărârea sa se vede și din felul în care se raporta la oamenii care nu erau de acord cu ceea ce Dumnezeu îi pusese în inimă;

Simt că Providența mă cheamă să merg în regiunile dinspre nord....

...Sunt așa de convins că trebuie să merg să deschid o cale pentru Evanghelie în Africa, încât voi merge oricare vor fi piedicile și orice vor zice oamenii...

...Este adevărat că alții au alte păreri. În viața mea însă, am învățat să cuget eu pentru mine și să lucrez așa cum cred că este bine. Am întâlnit de multe ori oameni care au vrut să cugete ei pentru mine și mi-au oferit părerea lor și un „cred”

apăsât; dar eu le-am atras atenția că își depășesc mandatul când își închipuie că pot cugeta și pentru mine și pentru ei.

El era un profund credincios în Providența divină. De multe ori a fost în pericol de moarte în junglele Africii, însă convingerea sa era următoarea:

Suntem nemuritori până când ne isprăvim lucrul la care am fost chemați.

El umbla cu Dumnezeu și era cu totul dăruit Domnului și cauzei Împărăției Sale, după cum mărturisește el însuși;

Nu voi pune nici un preț pe averea mea decât în legătură cu Împărăția lui Dumnezeu. Voi dăruia sau păstra orice, după cum dărnicia sau păstrarea vor promova împărăția Aceluia de care se leagă speranța mea. Domnul să-mi dea har și putere îndeajuns ca să pot identifica nu numai în cuvânt, ci și în faptă, interesele mele cu interesele Împărăției lui Dumnezeu. Voi încerca și îmi voi aminti întotdeauna să mă apropiu de Dumnezeu în secret cu multă reverență, căință și umilință. Oh, ajută-mă Tu, care cunoști starea mea și mă compătimizești ca un tată pe copilul său.

Programul de lucru zilnic al omului lui Dumnezeu, este una dintre explicațiile vieții sale deosebit de roditoare pentru Împărăția lui Dumnezeu;

Ne sculăm dis-de-dimineață. În timpul zilei e fierbințeală mare, dar seara și dimineața este plăcut. După ce avem ora de rugăciune în familie, servim micul dejun între ora 6 și 7, apoi de ducem la clase, unde sunt invitați cu toții: soții, soțiile și copiii. Clasele se țin până la ora 11. Atunci soția se duce să pregătească masa, iar eu mă apuc de lucru ca fierar, tâmplar sau grădinar. Urmează masa și o oră de odihnă, după care soția se duce la o clasă cu vreo sută de băieți sau la o clasă de cusut cu fetele. După apusul soarelui, misionarul merge în sat, să vorbească despre un subiect general sau despre religie.

Servicii religioase publice avem seara de trei ori pe săptămână și o altă seară cu instruire în cele seculare, însoțită de tablouri și specimene. Pe lângă aceste îndatoriri, mai trebuie să prescriem medicamente pentru cei bolnavi și să ne îngrijim de hrana pentru cei săraci. Și cel mai mic act de prietenie – cum spunea Xavier – nu poate fi lăsat la o parte de lucrarea misionarului. Noi nu putem neglija, nici chiar cele mai abjecte lucruri, când acestea pot forma o bună opinie altora. Cuvântul bun în discuții formează o reputație care e în favoarea Evangheliei. Arătând bunătate oponentilor creștinismului, când sunt pe patul de boală, îi faci ca niciodată să nu-ți mai fie dușmani. Chiar dacă nicăieri altundeva n-ar fi așa, dar în aceste situații dragostea naște dragoste.

Cu toate acestea, Livingstone nega faptul că ar fi jertfit ceva pentru Dumnezeu; într-o adresare îndreptată spre studenți și intelectuali din Cambridge, spre sfârșitul lucrării sale, în cursul uneia dintre vizitele sale în Anglia, el declară;

Cât despre mine, eu n-am încetat niciodată să mă bucur că Dumnezeu m-a însărcinat cu o așa slujbă. Lumea vorbește despre jertfa pe care am făcut-o, cheltuindu-mi viața în Africa. Poate fi numită jertfă o faptă simplă, o parte mică din „marea datorie” ce o datorăm lui Dumnezeu și pe care n-o putem plăti niciodată? Este o jertfă lucrarea care te răsplătește cu o activitate sănătoasă, cu conștiința că faci bine, cu pace sufletească și cu marea speranță a lumii viitoare? La o parte cu acest cuvânt și cu acest gând! Nu-i absolut nici o jertfă ci din contră, un privilegiu! Eu n-am făcut nici o jertfă vreodată. Nu trebuie să vorbim despre acest lucru când ne amintim de marea jertfă a Aceluia ce a lăsat tronul Tatălui Său și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi...

...Vă rog să vă îndreptați atenția spre Africa; știu că peste câțiva ani, eu voi muri în acel continent deschis astăzi; nu-l lăsați să se închidă din nou! Eu merg iarăși în Africa să deschid drumuri pentru creștinism și comerț. Veți continua oare lucrarea începută de mine” O las în mâinile dumneavoastră!



lată cum e descris omul lui Dumnezeu, de către d-l Stanley, corespondent al ziarului „New-York Herald”, trimis în Africa în anul 1871 pentru a culege informații despre marele misionar;

Dr. Livingstone are cam 60 de ani, deși, după ce s-a înșănătoșit, părea numai de 50. Părul său este negru, dar amestecat cu alb. Barba și mustățile sunt cărunte. Ochii săi sunt foarte strălucitori și foarte ageri. Numai dinții arată bătrânețea; hrana lui a făcut ravagii în ei... Statură înaltă... mersul drept, dar obosit... hainele foarte curate...

Garantiez că nu este un înger, dar se apropie de acea ființă atât cât se poate, omenește...

Poți să iei orice parte din viața sa și s-o analizezi și eu nu cred că vei găsi greș în ea. Blândețea, finețea și speranța nu-l părăsesc niciodată. Nici o grijă, sau despărțirea de țară, nu-l fac să se plângă. El crede că totul va ieși bine. Apoi, el are încredere în bunătatea Providenței. Numai la porunca puternică a datoriei și-a sacrificat familia și plăcerile vieții civilizate. El are eroismul spartan, statornicia romană și hotărârea durabilă a anglo-saxonilor. Nu-și părăsește niciodată lucrul, nu se lasă de obligație până nu scrie pe ea: „finish”.

Religia a făcut din el un „gentleman”, un creștin, un om în a cărui societate este plăcut să trăiești. El a câștigat inimile tuturor prin bunătatea față de toți, prin temperamentul plăcut...

Chiar mahomedanii nu trec pe lângă casa lui fără să-l salute și să-i spună: ”Binecuvântarea lui Dumnezeu să fie peste tine”.

### **Hudson Taylor (1832-1905)**

Hudson Taylor s-a născut în Barnsley, Yorkshire, în Anglia și este recunoscut ca fiind cel care a introdus o nouă eră în lucrarea misionară modernă și anume aceea a mișcării misionare a credinței. El este cel care a fondat pentru prima dată în istoria misiunilor, o societate misionară care nu făcea apel la oameni pentru fondurile financiare necesare susținerii misionarilor săi, ci obținea aceste fonduri prin rugăciune.

Taylor a fost recunoscut ca un om plin de Duhul Sfânt și de credință, dedicat lui Dumnezeu și chemării Sale, caracterizat de o mare lepădare de sine, cu o mare putere în rugăciune, dăruit cu capacități de organizare deosebite, un om de inițiativă și perseverent, un om de o umilință deosebită.

El a experimentat încă de acasă din Anglia, umblarea cu Dumnezeu și unele principii care au stat la baza lucrării sale în China; unul dintre acestea a fost acela al zecuielii, după cum Taylor mărturisește:

După un timp de studiu pregătitor acasă, am plecat la Hull pentru pregătire medicală și chirurgicală...

...Înainte de a pleca de acasă, atenția mi-a fost atrasă de subiectul punerii deoparte a primelor roade din tot venitul și a unei părți proporționale cu posesiunile cuiva, pentru serviciul Domnului. Am găsit de cuviință să studiez problema cu Biblia mea în mână înainte de a pleca departe de casă și a ajunge în împrejurări care ar putea influența concluziile mele prin presiunea nevoilor și grijilor înconjurătoare. Am fost condus astfel, la hotărârea de a pune deoparte pentru serviciul Domnului, nu mai puțin de o zecime din orice bani voi câștiga sau voi primi.

A plecat în misiune în anul 1854, trimis de Societatea de Evanghelizare a Chinei ajungând în Shanghai în anul 1854; aici el a adoptat felul de îmbrăcăminte al chinezilor, o atitudine cu totul nouă în rândul misionarilor prezenți acolo, fapt ce i-a adus puternice critici din partea unora dintre aceștia. În prima etapă a slujirii sale, Taylor a lucrat în trei dintre provinciile Chinei, efectuând zece călătorii misionare. Din anumite motive de principiu, în anul 1857 s-a retras din societatea care l-a trimis și a continuat lucrul ca un misionar independent. O nouă etapă în slujirea omului lui Dumnezeu a început în perioada 1860-1865, „anii ascunși” ai omului lui Dumnezeu, ani de pustie, în timpul primului său concediu în Anglia; marcat de o mare slăbiciune trupească și suferind fiind, el s-a luptat cu Dumnezeu în rugăciune cerând misionari pentru interiorul Chinei; tot în această perioadă, Taylor a tradus Noul Testament în dialectul Ningpo și a scris o carte despre China. Viziunea pe care a primit-o din partea Domnului, a fost aceea a unei noi societăți misionare, fapt

care a devenit realitate în anul 1865; iată ce mărturisește el însuși despre acest moment, când se afla în Brighton:

Duminică 25 Iunie 1865, nemaiputând suporta privilegiul unei adunări de o mie sau mai mulți creștini bucurându-se în siguranță, în timp ce milioane de oameni pierreau din lipsă de cunoștință (în China – n.tr.), am rătăcit pe nisipul plajei singur, într-o mare agonie spirituală; și acolo, Domnul a biruit necredința mea iar eu m-am predat pe mine însumi lui Dumnezeu, pentru serviciul Său. I-am spus că întreaga responsabilitate în ceea ce privește problemele și consecințele trebuie să rămână asupra Lui; căci, ca și slujitor al Său, partea mea era să mă supun și să-L urmez iar a Lui să mă conducă, să-mi poarte de grijă și să mă călăuzească pe mine și pe cei ce vor lucra împreună cu mine. E nevoie să mai spun că dintr-o dată, pacea a umplut inima mea împovărată? Acolo și atunci l-am cerut Domnului douăzeci și patru de lucrători, câte doi pentru fiecare dintre cele unsprezece provincii interioare care nu aveau nici un misionar și doi pentru Mongolia; scriind această cerere pe marginea Bibliei pe care o aveam cu mine, m-am întors acasă cu o inimă plină de o odihnă pe care nu a cunoscut-o de luni de zile și cu o asigurare că Domnul va binecuvânta lucrarea sa iar eu voi fi părtaș la această binecuvântare.

Aceasta a fost sămânța din care a răsărit apoi Misiunea Interioară a Chinei (China Inland Mission) în același an, iar în anul următor Taylor s-a întors în China împreună cu familia sa și șaisprezece noi misionari.

În timpul imediat experienței sale de pe plaja din Brighton, el scrie cartea „Cerințele și nevoile spirituale ale Chinei”; și din această lucrare, răzbate una dintre puternicele sale convingeri:

Există un Dumnezeu viu.  
El și-a descoperit Cuvântul.  
El vrea să spună exact ceea ce a exprimat și  
va împlini tot ce a promis.

Iată un extras din una dintre ultimele ediții ale acestei lucrări:

Cei care nu au fost chemați niciodată să pună la încercare credințioșia Dumnezeului care își ține legământul prin împlinirea ca răspuns la rugăciune a nevoilor vremelnice a slujitorilor Săi, pot gândi că este o hazardare să trimitți evangheliști într-un pământ păgân îndepărtat, care să privească „doar spre Dumnezeu”. Însă pentru unul (Hudson Taylor – n.tr.) care a avut privilegiul timp de mulți ani să pună la încercare credințioșia lui Dumnezeu, în diverse împrejurări – acasă și departe, pe pământ și pe mare, în boală și în sănătate, în nevoi, în pericole și la porțile morții, - astfel de presupuneri ar fi cu totul nejustificate.

Iată în concluzie, câteva dintre principiile ce au caracterizat lucrarea lui Hudson Taylor:

1. El a făcut pași hotărâți pentru a se identifica, cu oamenii din China.
2. El a avut încredințarea că misiunea trebuie condusă de pe câmpul de misiune și nu de la vreo bază de acasă din altă țară.
3. El a trăit depinzând doar de Dumnezeu pentru resurse, dovedind o eficiență scrupuloasă în administrare.
4. El a făcut tot ce a putut pentru a ajuta ca viața creștină să fie tot mai profundă în biserica de acasă (din Anglia), ca un mijloc sigur de a încuraja vocațiile misionare.

Secretul spiritual al lui Hudson Taylor a fost acela că pentru orice nevoie vremelnică sau spirituală, el a învățat să apeleze la bogățiile necuprinse ale lui Hristos.

### **Oswald Smith**

Pastor, compozitor, misionar, evanghelist, scriitor, poet, editor; cei care l-au auzit au mărturisit că în oasele lui arde un foc, că numele lui simbolizează evanghelizare mondială.

Prezentăm în continuare un extras din cap.XV al cărții sale, „Provocarea misiunilor”.

După ce am vizitat șaptezeci de țări din Europa, Asia și America; după o privire generală și un studiu atent al metodelor misionare în diferite câmpuri; după ce am luat parte la conferințe și convenții misionare în anii trecuți; după discuții cu conducătorii multor societăți misionare; după lecturi nenumărate, rugăciune și meditație, am ajuns la următoarea concluzie clară în legătură cu lucrarea misionară:

1. Lucrarea noastră trebuie să fie evanghelică

Între noi nu trebuie să fie critică și modernism. Fiecare lucrător trebuie să stea neclintit când este vorba de marile adevăruri fundamentale ale credinței. Nu trebuie angajat în slujbă nici un misionar care pune la îndoială nașterea din fecioară, dumnezeirea lui Hristos, moartea lui ispășitoare, mântuirea prin credință, nevoia de regenerare, inspirația bibliei, învierea în trup a lui Hristos și venirea Lui înaintea mileniului...

2. Lucrarea noastră trebuie să fie evanghelizatoare

Noi trebuie să evanghelizăm lumea... Nu trebuie să ne dăruim în primul rând îmbunătățirii vieții sociale, politice și industriale a acelor care nu au nici un interes pentru Hristos... Putem ajuta la alinarea suferințelor în timpul lucrării noastre sau în clinici, însă numai pentru a deschide ușa Evangheliei...

Sarcina noastră este de a predica Evanghelia și nu trebuie să ne abatem de la ea. Activitatea instituțională pune căruța înaintea calului. Evanghelia trebuie să meargă înainte, să fie pe locul întâi... Păgânii neștiutori pot fi transformați în sfinți. Toate rezultatele secundare vor urma la timpul potrivit, când va fi nevoie. Veniți să ne investim banii în sufletele oamenilor și investiția noastră va rămâne pentru veșnicie!

3. Misionarii noștri nu trebuie să fie păstori la bisericile băștinase

Gândiți-vă cum ar fi ca africanii și chinezii să devină pastorii noștri?... De îndată ce au fost câștigați convertiți, s-a format biserica, trebuie numiți presbiteri care să supravegheze turma, iar misionarul pleacă mai departe, spre câmpurile neevanghelizate, urmând exemplul lui Pavel.

14. Sarcina principală a misionarului trebuie să fie pregătirea creștinilor băștinași

Niciodată nu vom putea trimite un număr suficient de misionari din străinătate, care să lucreze în fiecare sat, oraș și metropolă în întreaga lume. Dar putem în schimb, cu câțiva misionari, să pregătim destui lucrători care să evanghelizeze fiecare națiune. Aceasta a fost și tactica lui isus. El a pregătit doisprezece, apoi șaptezeci și i-a trimis. Veniți să-l urmăm exemplul. Fie ca fiecare dintre misionarii noștri să aleagă și să pregătească doisprezece, apoi șaptezeci. Calea cea mai bună este formarea unor tabere de învățură temporare, sau a-i duce la o Școală Biblică așezată central în țara respectivă, pentru studii scurte dar intensive.

15. Pastorii și bisericile băștinașe nu ar trebui susținute cu fonduri străine

Lucrarea trebuie să se auto-întrețină, auto-conducă și auto-dezvolte și aceasta de la început. Nimeni nu poate fi sănătos și puternic atâta timp cât se sprijină de altul. Și obiceiul o dată început, este greu de dezvățat. Bisericile devin mici și nepăsătoare ca rezultat al sprijinului străin, în loc să fie agresive și puternice. Se pierde viziunea evanghelismului și responsabilitatea lui și în multe cazuri, rezultatul este dezastruos.

Pe de altă parte, trebuie să recunoaștem „tovarășii lui Pavel”, grupul de evangeliști băștinași, educați în Școlile noastre Biblice, care au nevoie de ajutor în deschiderea drumurilor în noi teritorii. Atâta timp cât ei fac o lucrare de pionierat în regiuni neocupate și continuă să înainteze, ei au dreptul la sprijin, cel puțin până când bisericile formate sunt destul de puternice pentru a pune umărul la greutate.

16. Ar trebuie să ne facem o regulă din a ținti spre cele mai populate centre

Aceasta a fost metoda lui Pavel. El rareori mergea în sate; el mergea în orașe. Nu a căutat niciodată străzile lăturalnice; căuta cea mai cunoscută sinagogă din centrul localității respective. Ținea spre piața centrală unde se adunau toți oamenii. În câteva ore sau cel mult zile, el făcea ca toată lumea să vorbească. A pus sămânța Evangheliei mai întâi la Efes, Corint, Filipi și Roma, toate marile centre ale lumii din acea vreme. Și din aceste mari centre, ea a fost răspândită spre toate regiunile din jur.

**17. Trebuie să ne concentrăm asupra regiunilor neocupate**

...dacă dorim să-l grăbim venirea, trebuie să ducem Evanghelia până la ultimul trib, ultimul popor, ultima națiune. Trebuie să mergem în „regiunile de dincolo”, în locurile unde Hristos „nu a fost încă numit”. Aceasta de asemenea, era metoda lui Pavel. El nu se bucura să zidească pe fundația pusă de altul. Locul cu cea mai mare nevoie este întotdeauna locul cu cele mai mari oportunități ale lui Dumnezeu. Isus nu a uitat niciodată ”celelalte orașe” și „celelalte oi”.

**18. În probleme de finanțe, ar trebuie să fie informație, rugăciune și credință**

Rezultatul informației este inspirația. A opri informația, fie despre lucrare, fie despre nevoi, înseamnă a refuza poporului lui Dumnezeu binecuvântarea spirituală care altfel ar primi-o. Ba mai mult, nenumărate mii de oameni nu vor auzi niciodată despre existența atâtor eforturi minunate, dacă nu se țin conferințe și convenții care să facă lucrarea cunoscută. Nu numai organizațiile misionare au nevoie de ajutorul nostru; avem nevoie de inspirația și binecuvântarea pe care o dau cunoașterea lucrării și nevoilor lor. Este pur și simplu absurd să ceri unui nou candidat să asigure sute de dolari pentru transport, echipament și ajutor, și apoi să-i interzici să facă lucrul acesta cunoscut. Nu toți suntem chemați să fim un George Muller.

Dar apoi, pe lângă că spunem oamenilor, trebuie să-l spunem lui Dumnezeu. Rugăciunea și misiunile merg mână în mână. Ajutorul cel mai mare în toată lucrarea misionară este acela de mijlocire. Trebuie să avansăm pe genunchi... Dacă tactica noastră nu merge, este nefolositoare. Dacă dorim să avem încredere în Dumnezeu, trebuie într-adevăr să ne încredem în El. El poate să miște inimile poporului Său ca răspuns la rugăciunea cu credință și să-i determine să acționeze în conformitate cu informația dată, contribuind la lucrare.

**19. Ar trebuie ca niciodată să nu intrăm în datorii**

„Să nu datorați nimănui nimic”, este Cuvântul Lui... Nu avem dreptul să pornim până când Dumnezeu nu asigură fondurile. Să așteptăm să ni se răspundă la rugăciuni mai întâi pentru prima sumă de care avem nevoie, în loc a ne avânta înainte și abia după aceea să căutăm banii care nu vin. Dacă Dumnezeu Se poate îngriji de banii noștri după, El poate tot atât de ușor s-o facă și înainte. George

Muller a cheltuit numai cât îi dădea Dumnezeu. Mai întâi se ruga pentru banii necesari și aștepta ca Dumnezeu să răspundă la acea rugăciune, înainte de a merge mai departe. Și acesta este întotdeauna procedeul sigur. Nu avem dreptul de a face datorii și apoi să-i obligăm pe alții să le plătească. Datoria este o dezonoare. Îl dezonoarează pe Dumnezeu.

20. Salariul ar trebui dat după nevoi și nu după merite

...Este periculos să se plătească salarii mari. Majoritatea așa numitelor Misiuni ale Credinței pun deoparte doar cât este suficient pentru a face față costului vieții și acesta este un plan înțelept. Faptul acesta nu îl pune pe misionar prea sus de băștinaș. Nu îngreunează peste măsură biserica de acasă. Îl onorează pe Dumnezeu. Echipament prea mult este mai degrabă o piedică decât o binecuvântare.

21. Cheltuielile noastre indirecte trebuie să fie mici

...Cu siguranță că cincisprezece la sută ar fi suficient pentru acoperirea nevoilor de acasă (din biserică)... Dacă banii sunt dați pentru câmpul de misiune din străinătate, atunci acolo trebuie să meargă!

Acestea deci, sunt practicile și principiile care ar trebui să conducă lucrarea misionară. A le ignora înseamnă a te apropia de dezastru. A le aplica, înseamnă a experimenta binecuvântarea lui Dumnezeu.

### **Kriengsak Chareonwongsak**

Kriengsak Chareonwongsak (K.C.) este pastorul senior al Bisericii Speranța Bangkok-ului din Tailanda și fondatorul Mișcării Speranța lui Dumnezeu. El a fost budist și s-a întors la Domnul în Australia, student fiind la universitate, a fost botezat cu Duhul Sfânt, primind apoi în anul 1976, viziunea de a întemeia biserici în fiecare dintre cele 685 districte ale țării sale, Tailanda. În anul 1991, biserica din Bangkok, păstorită de el, avea aproximativ 6000 de membri și întemeiate 100 de biserici.



Prezentăm în cele ce urmează, atât unii dintre pașii strategici care au fost făcuți pentru împlinirea acestei viziuni, cât și unele principii ale vieții și slujirii acestui om al lui Dumnezeu.

- În urma primirii viziunii din partea Domnului, următorii ani au fost, pentru K.C. și soția acestuia, ani de mijlocire pentru Tailanda și de pregătire pentru ceea ce Dumnezeu pusese în fața lor.
- Slujba rugăciunii a fost temelia pe care K.C. a pregătit-o înainte de a începe lucrarea pe care Domnul i-a pus-o în inimă; următorii cinci ani după primirea viziunii, au fost ani de mijlocire în rugăciune pentru această lucrare.
- Următorul pas în strategia lucrării, a fost înființarea bisericii din Bangkok; K.C. s-a rugat în mod constant ca Domnul să pregătească un loc potrivit (o sală) pentru începerea acestei biserici. Domnul a răspuns rugăciunii și în 6 septembrie 1981, doar cu câteva suflețe prezente, Biserica Speranța Bangkok-ului și-a început întâlnirile, într-o sală de la etajul nouă al spitalului din Bangkok.
- Una dintre primele activități ale bisericii, a fost rugăciunea de sâmbătă după masa, care a început cu toți cei cinci care au constituit biserica.
- S-a început organizarea unor nopți de rugăciune. K.C. știa că dacă Dumnezeu nu va interveni și nu va lucra într-un mod deosebit în biserica lor, doar faptul că s-a deschis o nouă biserică, nu ar fi fost soluția la situația de criză spirituală din Tailanda.
- Scopurile și țintele spirituale ale lucrării bisericii au fost clar și în mod continuu expuse în fața credincioșilor, încă de la început. Unul dintre rezultate a fost că la sfârșitul primului an de slujire a bisericii, numărul credincioșilor a crescut la 120, ceea ce constituise una dintre țintele acelei etape.

- Iată câteva dintre calitățile spirituale și de conducere ale lui K.C.:
  - viziunea lui a fost de la Domnul;
  - credința sa în chemarea pe care Dumnezeu i-a adresat-o a rămas neclintită;
  - el se aștepta să vadă suflete mântuite iar biserica să crească într-un mod deosebit;
  - stabilirea de „ținte ale credinței”, clare și măsurabile este o caracteristică a lucrării sale;
  - credința lui este puternic înrădăcinată în Scripturi; el se încrede ca un copil în Dumnezeu și are o mare încredere în colaboratorii săi;
  - cei din jurul lui au remarcat, prin implicarea lui alături de ei în diverse situații, că are o inimă de păstor;
  - umilința este una dintre trăsăturile de caracter ce răzbat din viața lui; marea viziune pe care a primit-o nu avea vreo urmă de mândrie ca motivație; el știa că aceasta vine de la Domnul și în umilință, afirma și urmărea împlinirea acestei viziuni;
  - deoarece el însuși era „vândut Domnului Isus”, se aștepta ca echipa de conducere (ceata prezbiterilor) cu care lucra, să aibă același grad de dedicare;
- Biserica a fost organizată de la început pe grupe de părtășie; în octombrie 1981 a fost organizată prima tabără a bisericii, cu 38 de credincioși, pentru a fi un timp de identificare cu credincioșii din biserică și de întărire a relațiilor cu cei ce veneau regulat la întâlniri; în cadrul acestei tabere, 13 suflete au fost botezate, iar Domnul a lucrat cu putere.
- Prioritățile omului lui Dumnezeu și ale familiei sale au fost clare și au rămas bine stabilite și respectate: întâi Dumnezeu, apoi lucrarea Lui de mântuire și ucenicizare a sufletelor, iar la urmă ei înșiși și nevoile lor. Pe lângă rugăciune și implicare activă împreună cu soția, o mare parte a venitului financiar al familiei sale, era dedicat

- Împlinirii nevoilor financiare ale lucrării bisericii. El și-a învățat familia să se încreadă în Domnul pentru împlinirea nevoilor lor vremelnice.
- Aceste priorități au fost implantate în timp bisericii din Bangkok și bisericilor „fiice” ale acesteia.
- În septembrie 1982, biserica a sărbătorit un an de la nașterea ei, în cadrul unei mese de dragoste; cu ajutorul Domnului, una dintre țintele primului an de slujire a fost atinsă: 120 de suflete mântuite, botezate în apă și cu Duhul Sfânt s-au bucurat de credințioșia lui Dumnezeu.
- Deoarece echipa de conducere (comitetul bisericii) era formată în cea mai mare parte din credincioși care aveau servicii ce le pretindeau timp și implicare în afara bisericii, pentru că unii dintre ei veneau din alte biserici și de asemenea pentru că în al doilea an de existență a bisericii au apărut deosebiri doctrinare în sânul acestor slujitori, biserica nu a mai avut aceeași propășire. K.C. a ajuns la concluzia că viitorii săi colaboratori în conducerea bisericii, trebuie să fie dintre cei întorși la Domnul în cadrul bisericii din Bangkok, pentru ca aceștia să aibă aceleași concepte, ținte și aceeași viziune cu a sa.
- Noua echipă de conducere a fost aleasă, iar păstorul a început să aibă întâlniri regulate cu ei în zilele de duminică, după întâlnirea bisericii și în timpul săptămânii la el acasă. Scopurile acestor întâlniri erau rugăciunea împreună, învățătura sistematică din Cuvântul Domnului și predarea unor concepte de lucrare și administrare a bisericii.
- Baza creșterii spirituale a credincioșilor o constituie grupele de părtășie formate din 5-10 credincioși, care se întâlnesc săptămânal. Aceste grupe sunt conduse de un conducător și un ajutor, păstorul bisericii având întâlniri săptămânale cu acești conducători, în care

- aceștia primesc lecția de învățatură ce o vor preda și discuta în grupele de părtășie și sunt învățați principii generale de păstorire a sufletelor. Când cineva se întoarce la Domnul, este integrat imediat într-o grupă de părtășie. Atunci când grupa ajunge al un număr de peste zece credincioși, conducătorul grupei formează o nouă grupă iar ajutorul său rămâne la grupa existentă, alegându-și un ajutor la rândul său.
- Se organizează programe evangelistice în care săptămânal, un mare număr de credincioși este implicat atât în evangelizare efectivă cât și în rugăciune pentru mântuirea sufletelor.
- Unul dintre mijloacele prin care legăturile dintre credincioși s-au întărit foarte mult, a fost acela că în fiecare săptămână biserica servea o masă împreună.
- Până în anul 1985, K.C. pregătise deja patru tineri care să fie pastori asistenți, cărora le-a repartizat responsabilități administrative și de păstorire.
- A luat ființă Seminarul Biblic al Tailandei, care are ca scop adâncirea relației personale cu Domnul a studenților și pregătirea lor pentru slujire atât în păstorirea bisericilor existente cât și în plantarea de noi biserici.
- Predicarea Cuvântului lui Dumnezeu în biserică, se desfășoară atât pe subiecte tematice cât și pe baza predicilor expoziționale din cărți ale Scripturii, pe rând.
- În anul 1985, activitatea de plantare de biserici, a început cu înființarea unei biserici „fiice”, în orașul Phayao. Conducătorii bisericii au stabilit că strategia ce ar trebuie urmată, ar fi aceea de a ținti întâi spre orașele mari. Iată pașii care au fost făcuți pentru plantarea primei biserici:
  - Un frate a mărturisit povara ce o are pe inimă pentru acel oraș și a cerut să fie trimis pentru a

începe lucrarea; omul s-a mutat în orașul Phayao;

- Biserica din Bangkok trimitea în fiecare lună, o echipă de misiune care cânta, predica și făcea evanghelizare;

- Fiecare echipă stătea o lună și era apoi înlocuită de o alta;

- Încet, grupul de credincioși a crescut, iar următorul pas a fost organizarea unei campanii de evanghelizare, în urma căreia, biserica din Phayao a fost deschisă oficial;

- În timp, au apărut anumite probleme din cauza faptului că fratele care a solicitat începerea lucrării în acel oraș, nu era crescut în biserica din Bangkok și ca urmare avea altă viziune; lecția învățată de aici a fost că pe viitor, cei trimiși erau pregătiți în cadrul unui grup de slujire și trimiși doar după ce Domnul a confirmat atât componența echipei de misiune cât și momentul trimiterii;

- În urma experienței dobândite, s-a cristalizat și mai clar strategia de urmat pentru plantarea unei noi biserici:

1. Conducerea bisericii mamă, sub călăuzirea Duhului Sfânt, alege un pastor pentru viitoarea biserică.

2. În jurul pastorului se încheagă o echipă de misiune.

3. Echipa se roagă împreună, studiază Cuvântul și face pregătiri pentru a se muta în orașul respectiv.

4. Întreaga echipă se mută în acel oraș și caută locuri de muncă.

5. Credincioșii iau legătura cu necredincioși, stabilesc relații și îi invită la seri de părtășie în grup, unde unii se întorc la Domnul, în timp.

6. Duminică, se adună cu toții pentru servicii de închinare și încet, încet biserica se zidește.

7. Se organizează o campanie de evanghelizare de trei zile, prilej cu care noi

suflete se întorc la Domnul și de asemenea, are loc deschiderea oficială a bisericii.

- După extinderea lucrării, la fiecare trei luni toți păstorii și conducătorii bisericilor se întâlnesc pentru cinci zile; acesta este un timp intensiv de părtășie, învățătură, rugăciune, rezolvare de probleme, încurajare. Este de dorit să participe și soții slujitorilor.
- Păstorii din teritoriu prezintă păstorului principal, rapoarte de activitate.

Lucrarea Domnului în cadrul mișcării „Speranța lui Dumnezeu” din Tailanda, are la bază următorul principiu de misiune: *răspândirea evangheliei în lume, trebuie făcută prin plantarea și zidirea unor biserici locale sănătoase și puternice.*

## Concluzie

Ce vom zice noi în fața acestui nor de martori care ne stau în față? Moștenim o istorie strălucită a lucrărilor pe care Domnul le-a săvârșit prin aceștia și mulți alții.

Să ne aducem aminte de omul lui Dumnezeu Elisei, care odată cu înălțarea lui Ilie la cer, a rămas moștenitorul unei istorii deosebite a lucrărilor lui Dumnezeu prin acesta (2 Împărați 2:1-14). Însă Elisei nu s-a mulțumit să fie doar moștenitor; nu la aceasta îl chemase Dumnezeu. Elisei a dorit fierbinte să se pună la dispoziția Domnului și să vină peste el o dublă măsură din duhul lui Ilie; se vedea mai slab decât maestrul său și simțea de aceea, nevoia unei măsuri duble de putere. Sfânta ambiție a omului lui Dumnezeu, era aceea ca Cel care Și-a proslăvit numele prin Ilie, să continue s-o facă și prin el însuși, prin Elisei. El a înălțat o rugăciune prin care a dorit ca istoria arătării slavei lui Dumnezeu să se repete în prezent și a însoțit rugăciunea sa cu fapte:

„Unde este acum, Domnul Dumnezeuul lui Ilie?”

Și a lovit apele, care s-au despărțit într-o parte și în alta și Elisei a trecut.

*Istoria ne cheamă la fapte!*

Să dorim ca Elisei, o îndoită măsură din Duhul Sfânt care era peste cei ce ne stau în față ca pilde.

Să ne rugăm ca Elisei; prețuind pe oamenii istoriei, să cerem Dumnezeului lor să-Și arate slava acum, în prezent. „Unde este acum Domnul Dumnezeu lui Zinzendorf, William Carey, David Livingstone, Hudson Taylor...?”

Să îndrăznim, după chemarea și ungerea Duhului Sfânt, să facem faptele lor, prin credința și cu însoțirea prezentă a aceluiași Dumnezeu.

Așa să ne ajute Domnul.

## **ANEXA 1**

### **Necesitatea implicării fiecărei biserici locale, în lucrarea de misiune mondială**

*„Fiecare biserică locală,  
mare sau mică, de la oraș sau de la sat,  
trebuie să fie implicată într-un fel sau altul, în  
lucrarea de misiune mondială !”*

#### **1. Suveranitatea lui Dumnezeu în pregătirea terenului pentru răspândirea Evangheliei în veacul apostolic**

##### ***A) Influența celor mai importante evenimente politice, culturale și religioase din perioada intertestamentală, asupra veacului apostolic***

Legătura dintre istoria Vechiului Testament și istoria elenistică este oferită de Imperiul Persan. Adoptând o altă strategie decât a altor cuceritori din Orientul apropiat, persanii au permis popoarelor cucerite să-și păstreze și să-și dezvolte propriile culturi; de asemenea, ei au recunoscut în mod oficial cele mai importante limbi ale popoarelor pe care le-au cucerit și au emis legi în limbile acestor popoare. Astfel, aramaica a devenit limba acceptată oficial în Siria și Palestina, ca limbă a comerțului și politicii. Acest factor



EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale,  
în lucrarea de misiune mondială**

---

lingvistic a fost esențial pentru unitatea intelectuală și spirituală a iudaismului.

Împăratul persan Cir a fost cel ce a autorizat dezvoltarea religiei iudaice, decretând rezidirea templului de la Ierusalim. Templul a fost finalizat sub conducerea lui Zorobabel în timpul regelui Darius I al perșilor și a fost dedicat pentru slujbele religioase în anul 516 î.Hr. A doua mare realizare a celor întorși din robia babiloniană a fost restaurarea Legii împlinită de cărturarul Ezra. Rezidirea zidurilor Ierusalimului sub conducerea lui Neemia a avut o triplă semnificație pentru iudaism, semnificație care s-a extins și în veacul apostolic până la catastrofa din anul 70 d.Hr.: în primul rând, colonia restrânsă de preoți din Ierusalim a dobândit un statut politic relativ independent; în al doilea rând structura societății evreiești s-a stabilit pe trei nivele: preoții, bătrânii și scribii sau învățătorii Legii care au avut un rol important în transmiterea, studierea și păstrarea tradițiilor legii iar în vremea Domnului Isus au dobândit o deosebită autoritate asumându-și titlul de 'rabi'; în cel de-al treilea rând, rezidirea zidurilor Ierusalimului a avut o deosebită semnificație pentru viitor în domeniul comerțului.

Comerțul se baza pe un sistem monetar influențat foarte mult de jertfele ce se aduceau în Templu; aici s-au pus bazele viitoarei practici împotriva căreia Domnul Isus a acționat atunci când El a curățit Templul, scoțând afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau în Templu și răsturnând mesele schimbătorilor de bani.

Au existat două inovații ale perșilor, dezvoltate mai târziu de greci și romani, care au avut o deosebită importanță pentru activitatea misionară a apostolilor: sistemul de comunicații și serviciul poștal.

Cucerirea Palestinei de către Alexandru Macedon în anul 332 î.Hr. A constituit începutul unei noi civilizații în Țara Sfântă, o civilizație ce va purta puternica amprentă a culturii grecești (eleniste), numită 'elenism'. Numeroasele orașe întemeiate și dezvoltate de către Alexandru și succesorii săi, au constituit fundamentul principal al influenței grecești asupra Orientului. Diverse asocieri au fost cele ce structurau viața orașelor grecești antice și anume: ordinele religioase, grupurile sociale și cluburile sociale; fiecare dintre aceste asocieri de oameni se considera sub protecția unei anumite zeități și oricâte ori era posibil, căuta patronajul unei personalități marcante a societății din acea vreme.

EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale,  
în lucrarea de misiune mondială**

---

Principalul mijloc de comunicare în lumea elenă era limba greacă și în mod deosebit dialectul 'koine', dialect în care au fost scrise cărțile Noului Testament, nevindu-se nevoia traducerii lor decât în jurul anilor 200 d.Hr.

După divizarea imperiului lui Alexandru între generalii săi Seleucus și Ptolemeus, în anul 301 î.Hr., Palestina a devenit un teatru de război între Ptolemei și Seleucizi; cele cinci războaie siriene au pricinuit multă suferință locuitorilor Țării Sfinte. În anul 300 î.Hr. Seleucus a întemeiat orașul Antiohia pe râul Orontes, care a devenit cel mai mare oraș grecesc după Alexandria și Efes, iar mai târziu a devenit primul centru misionar creștin pentru lucrarea dintre neamuri.

Ptolemeu al II-lea a ordonat scrierea Sptuagintei, traducerea în limba greacă a Vechiului Testament; ca primă traducere a unei cărți sfinte într-o altă limbă, scrierea Septuagintei constituie unul dintre cele mai importante evenimente ale istoriei religiilor.

Libertatea religioasă de care iudeii s-au bucurat, a ajuns la sfârșit în anul 167 î.Hr., când Antiohus Epifanus a poruncit încetarea ținerii legii și ceremoniilor religioase evreiești și instituirea cultului elenistic. Iuda Macabeul a fost impunătoarea figură militară și politică, ce a curățit templul din Ierusalim de cultul lui Zeus și a restaurat închinarea levitică, recâștigând în anul 162 î.Hr., libertatea religioasă pentru Palestina. Acesta este evenimentul comemorat de iudei în fiecare an, la care Ioan face referire în evanghelia sa, relatând participarea Domnului Isus la sărbătoarea înnoirii templului din Ierusalim (10:22).

Odată cu obținerea scutirii de taxe pentru evrei de către Simon Macabeul în anul 142 î.Hr., o nouă dinastie a fost întronată: dinastia prinților Hasmoneeni. Limba ebraică a fost legiferată ca limbă oficială și de cult, chiar dacă aramaica și greaca, continuau să fie limbile vieții cotidiene. Hircanus I a câștigat o mare reputație de conducător și cuceritor militar; în anul 128 î.Hr. El a atacat Sihemul distrugând templul samaritean de pe Muntele Garizim și în cele din urmă cucerind Samaria în anul 109 î.Hr. Aristobul a fost cel care a cucerit Galilea, viitoarea patrie a Domnului Isus și a apostolilor, în anul 104 î.Hr.

Marile evenimente politice și sociale din timpul domniei lui Iulius Cezar (103-76 î.Hr.) Urmasii săi au avut efecte îndepărtate în viitor; prima parte a domniei acestuia a fost dominată de influența orașului Alexandria, încă cel mai mare oraș din lume în acea vreme. Roma a

EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale,  
în lucrarea de misiune mondială**

---

influențat în mod indirect a doua parte a domniei lui Ianeus, datorită evenimentelor din Imperiul roman; în ultimii ani ai dinastiei hasmoneenilor, Palestina a fost confruntată cu un război civil datorat conflictului dintre Hircanus și Aristobul și de tensiunea existentă între clasele sociale. Se părea că doar o mare putere mai era în măsură să pună capăt războiului civil și aceasta s-a dovedit a fi Roma.

În anul 63 î.Hr., Iudea a fost inclusă de către generalul roman Pompei, în provincia romană Siria ale cărei orașe principale erau Antiohia și Damascul. Romanii considerau cultura orașelor eleniste ca fiind cel mai bun instrument politic și comercial pentru controlarea Orientului; astfel, restaurarea elenismului din timpul lui Pompei, a însemnat că Iudea, Perea și Galilea, regiunile în care Ioan Botezătorul, Domnul Isus și apostolii au trăit, au fost împânzite de centre comerciale și culturale eleniste.

Iuliu Cezar (100-44 î.Hr.) a acordat o serie de privilegii evreilor, privilegiile ce au rămas deosebit de importante până în veacul apostolic; în timpul domniei lui, evreii s-au bucurat de o mare libertate de mișcare legală și comercială, religioasă și socială, care s-a dovedit semnificativă mai târziu pentru răspândirea evangheliei prin sinagogile din diaspora.

Perioada domniei lui Irod cel Mare (37 î.Hr.-4 d.Hr.), a fost în același timp o vreme a tendințelor dinastice și a realizărilor culturale. Marea realizare a lui Irod a fost începerea rezidirii templului de la Ierusalim în anul 20 î.Hr., templul fiind finalizat mai târziu, în anul 63 d.Hr. Irod a încercat de asemenea să ridice nivelul educației și la fel ca și în cazul orașelor, clădirilor și monumentelor, el a urmat modelul grecesc. Irod a făcut posibil ca poporul să se bucure de Pax Romana, pe care Octavian Augustus a adus-o în lumea Mediteraneană; un exemplu de relativă prosperitate datorată acestei realități, era industria pescuitului pe Marea Galileii, menționată frecvent în Noul Testament. Pescarii de pe Marea Galileii formau echipe de lucru (Luca 5:10) fiind astfel în măsură să-și procure uneltele de pescuit care erau destul de costisitoare. Chiar dacă a fost considerat cel mai puternic împărat al Țării Sfinte după David, Irod nu era agreat de către evrei datorită descendenței sale păgâne, a celor zece soții pe care le avea, a strânsei lui colaborări cu romanii și a modului lui arbitrar de a trata legile și tradițiile evreiești. Domnul Isus S-a născut în Betleemul Iudeii în zilele lui Irod cel Mare (Matei 2:1).

***B) Influența istoriei Romei și a Imperiului roman  
asupra răspândirii Evangheliei și creșterii Bisericii  
în veacul apostolic***

Roma a condus lumea mediteraneană începând cu anul 30 î.Hr. și până în anul 330 d.Hr., de la Octavian Augustus la Constantin. Orașul - stat republican al Romei și-a extins puterea în mod sistematic până când a ajuns să constituie cea mai mare putere în lumea elenistă.

Legătura de bază dintre Evanghelie și Imperiul roman își are originile în divizarea împărăției lui Irod cel Mare în anul 4 î.Hr., al cărei rezultat a fost acela că a legat provinciile Palestinei de împăratul roman; evreii Țării Sfinte au devenit supuși ai împăratului roman în anul 6 d.Hr., când Augustus a transformat cea mai mare parte a țării (Samaria, Iudea și Idumea) într-o provincie romană condusă de un procurator.

În perioada apostolică (33-66 d.Hr.), relația dintre Ierusalim și Roma a fost în mare parte aceeași pentru evrei și creștini deopotrivă; atât în Ierusalim cât și în regiunile adiacente, oficialitățile romane considerau pe urmașii lui Hristos ca fiind evrei emigranți sau prozeliți. Abia cu începerea de la persecuția din timpul domniei lui Nero, oficialitățile romane au început să facă distincție între evrei și creștini.

În perioada subapostolică (66-100 d.Hr.), relația dintre Biserică și stat s-a schimbat deoarece iudaismul nu a mai oferit în fața autorităților, structura externă reprezentativă pentru creștinism; astfel, Biserica Domnului s-a găsit în fața autorității guvernului imperial al Romei, a cărui atitudine a fost deseori deosebit de ostilă, despre aceasta aducând mărturie persecuțiile din vremea lui Nero și Domițian.

Primul împărat care a deținut putere absolută în Imperiul roman, a fost Augustus, cel care a inaugurat această mult menționată perioadă istorică numită Pax Romana, perioadă ce a avut o semnificație deosebită pentru Evanghelie, fiind susținută apoi și de Tiberius în special în termenii modificării granițelor anumitor teritorii: ca rezultat al integrării Siriei și Galatiei în imperiu, Împărăția lui Dumnezeu a putut fi proclamată printre evreii, grecii și păgânii din Palestina, Siria și Asia fără piedici din afară; deasemenea în Macedonia și Grecia, Augustus a dezvoltat îndeosebi acele orașe în care mai târziu, mesajul apostolului Pavel a avut un impact deosebit

EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale,  
în lucrarea de misiune mondială**

---

și anume Filipi și Corintul. Alte contribuții ale lui Augustus pentru creștinismul primar includ prosperitatea economică, dezvoltarea căilor de comunicație, un guvern stabil și o atmosferă generală de înnoire.

Pentru activitatea misionară creștină, domnia lui Claudius a fost semnificativă prin faptul că a extins sistemul provincial de guvernare în Asia Mică și estul Balcanilor; aceasta a făcut posibil ca regiunile vizitate cu succes de către Pavel în prima și a doua călătorie misionară, să profite de pe urma binefacerilor păcii romane.

Persecuția din timpul lui Nero a adus mari pierderi în comunitatea creștină din Roma, rămânând însă restrânsă la acest oraș și la această perioadă; singurul mod în care aceasta a influențat persecuția declanșată după treizeci de ani din timpul lui Domițian și chiar cele ce au urmat și mai târziu (din timpul împăraților Traian, Adrian și Dioclețian), a fost acela că după focul care a mistuit o mare parte din Roma în timpul lui Nero, autoritățile au devenit conștiente de diferența dintre evrei și creștini, astfel că privilegiile de care se bucurau evreii din partea romanilor, nu au mai asigurat protecție și nu au mai fost oferite comunității creștine.

Sunt trei aspecte deosebite ale vieții economice a lumii romane, care au avut o semnificație deosebită pentru răspândirea evangheliei; primul, care este comerțul, a influențat răspândirea evangheliei, iar celelalte, care sunt sistemul monetar și sistemele de taxe și impozite, au avut influență asupra modului de interpretare a anumitor pasaje ale Noului Testament. Ruta cea mai frecvent folosită de negustori și semnificativă pentru istoria creștinismului primar, a fost cea de la Roma, pe drumul cunoscut sub numele de Via Apia, până la Brundisium, iar de aici pe mare până la Corint și apoi la Efes, continuând apoi pe alte drumuri spre interior. Aceasta a fost ruta cea mai importantă și care a făcut ca Efesul și Corintul să devină importante puncte de tranzit și astfel centre din care creștinismul să radieze spre alte zone. Antiohia și Alexandria constituiau cele mai mari centre comerciale ale Orientului, punctele de legătură cu Siria și Egiptul, respectiv cu lumea Romană.

Civilizația Imperiului roman a fost prin excelență o civilizație urbană. Cele mai privilegiate orașe erau coloniile de cetățeni romani, fiecare constituind 'o Romă în miniatură'; unele dintre aceste orașe, menționate în Noul Testament, erau Filipi, Corint, Antiohia Pisidiei, Iconia și Troa. Alte orașe erau cele care nu posedau privilegiile oficiale, însă se numeau 'libere', printre care Efesul, Smirna, Tarsul,

EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale,  
în lucrarea de misiune mondială**

---

Antiohia Siriei, aceasta însemnând că afacerile lor interne erau guvernate de propriile lor legi, chiar dacă situația constituia un anacronism în imperiu.

În concluzie, Imperiul roman a oferit o conducere unitară în lumea mediteraneană, și odată cu aceasta a pus capăt conflictelor constante ce au început după moartea lui Alexandru cel Mare. Binecuvântările unui guvern singular și stabil, au constituit un factor important pentru dezvoltarea și răspândirea creștinismului. Împreună cu menținerea păcii, Roma a suprimat în bună măsură piraterismul și tâlhăria, contribuind astfel la întărirea siguranței călătorilor; practica Romei de a construi și întreține drumurile a contribuit la intensificare călătoriilor. Pacea romană a încurajat comerțul și călătoriile, pe negustori și oficialii guvernamentali ca și pe misionarii creștini. Chiar dacă persecuțiile ce s-au declanșat în timpul domniei anumitor împărați romani au adus mari pierderi Bisericii, martirajele deveneau spectacole publice care în mod veritabil atrăgeau atenția asupra creștinismului și îl făceau cunoscut ca ceva cu totul deosebit; modul în care creștinii primeau moartea, convingea pe spectatori de veridicitatea creștinismului; sângele martirilor era sămânța prin care creștinismul se multiplica.

Cele cinci mari uși prin care creștinismul a pătruns în lumea romană, au fost următoarele:

- Mărturia personală a credincioșilor
  - În primele secole, norma vieții de credință presupunea că fiecare creștin este un misionar; „*soldatul creștin mărturisea pe Hristos recruților...; prizonierul creștin căuta să-l aducă la Hristos pe paznicul lui; tânăra roabă creștină șoptea Evanghelia stăpânei ei; soția creștină implora pe soțul ei să se întoarcă la Domnul și să se boteze;... fiecare, după ce experimenta bucuria credinței în Hristos, căuta să-i aducă pe alții la aceeași credință.*”
- Lucrarea de proclamare publică Evangheliei de către evangheliști
- Seninătatea, fermitatea și curajul credincioșilor în fața persecuției lor pentru credință
- Dragostea creștinilor unii față de alții și faptele lor bune îndreptate spre toți oamenii

EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale,  
în lucrarea de misiune mondială**

---

- *Lucrarea de apărare intelectuală a credinței creștine în fața autorităților, efectuată de apologeții creștini ai primelor secole*

## **2. Bazele biblice ale lucrării de misiune**

*„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile...”*

Matei 28:19

*„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.”*

Marcu 16:15

*„... să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.”*

Luca 24:47

*„... Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.”*

Ioan 20:21

*„... voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.”*

Fapte 1:8

### **Avraam – Tatăl multor popoare; Genesa 17:1-6**

*“Nu te vei mai chema Avram; Numele tău va fi Avraam, pentru că te voi face tatăl multor popoare.” v.5*

- Avraam urma să fie tatăl ‘multor națiuni’ sau a unei ‘multitudini de popoare.’ Avraam este o „imagine” din Vechiul Testament, care Îl reprezintă pe Cristos, o prefigurare a Mântuitorului. Cristos este adevăratul moștenitor al popoarelor. Numele lui Avraam ar putea fi tradus de asemenea și prin „căpetenia tuturor popoarelor” (Concordanța Strong). În Psalmul 2, care este cunoscut sub denumirea de Psalmul

EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale,  
în lucrarea de misiune mondială**

---

Mesianic, Dumnezeu Tatăl Îi promite Fiului Său popoarele ca moștenire. Psalmul 2:8: *“cere-Mi și îți voi da popoarele ca moștenire și marginile pământului în stăpânire.”*

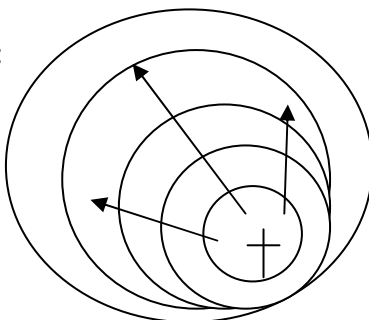
- Din punct de vedere biblic, „mulți” se referă la TOATE popoarele.
  - o *Genesa 12:3 “și toate popoarele pământului vor fi binecuvântate prin tine.”*
  - o *Apocalipsa 7:9 “din fiecare națiune, popor, neam și limbă...”*
- Ca și imagine a lui Cristos, Avraam a fost tatăl tuturor popoarelor, nu numai al poporului Israel și el urma să moștenească întreg pământul, nu doar Palestina.

### **Biserica locală – o misiune în două etape**

#### *1) De a se lărgi*

Odată ce Avraam a devenit tatăl unui popor prin existența unei biserici viabile, este automat responsabilitatea respectivei biserici indigene să îndepărteze întunericul din poporul respectiv, și să se dezvolte, prin evanghelizare și prin plantare de noi biserici.

Exemplu:



**O binecuvântare  
personală într-o  
lucrare personală.**



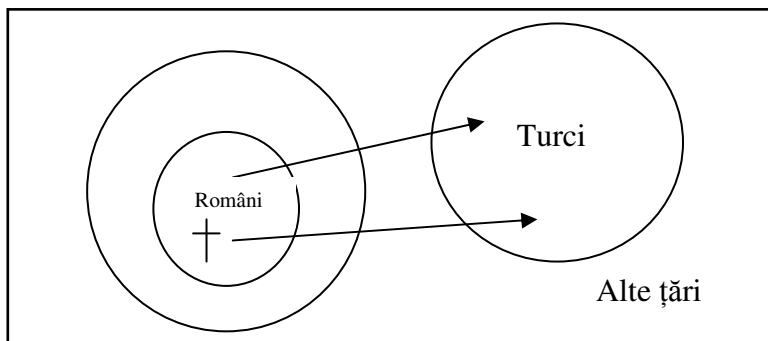
EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale,  
în lucrarea de misiune mondială**

---

*II) De a câștiga noi popoare*

Este responsabilitatea popoarelor atinse de Evanghelie să fie inițiatoare ale evanghelizării și a plantării de noi biserici în mijlocul acelor popoare, în care încă nu există o biserică viabilă.

\*Exemplu:



### **3. Rolul păstorului bisericii locale, în lucrarea de misiune**

Atât pentru potențialii misionari, pentru misionarii implicați deja în lucrare cât și pentru biserica locală, păstorul trebuie să fie:

- *Un Mobilizator*
  - El este „glasul celui ce strigă...” (Matei 3:3), care cheamă în Numele Domnului seceișului, lucrători pentru lucrarea de misiune
  - Mobilizează biserica la rugăciune și dărnicie pentru misiune
  - Mobilizează biserica pentru a arăta dragoste și purtarea de grijă față de familia misionară
- *Un Susținător*
  - Al misionarului: ține legătura în permanență cu misionarul și îl încurajează

EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale,  
în lucrarea de misiune mondială**

---

- Al lucrării de misiune, în biserică: „ține la cald” lucrarea misionară în biserica locală
- *Un Păstor* al misionarului și al familiei acestuia
  - Consiliere spirituală în cursul vizitelor în câmpul de misiune
  - Încurajare
  - Mustrare
- *Un Vegheator*
  - Veghează asupra stării spirituale a misionarului și a familiei acestuia
  - Evaluează nevoile materiale ale familiei misionarului și propune eventuale majorări ale susținerii financiare, în funcție de evoluția lucrării și a situației economice din țara respectivă
  - Evaluează lucrarea misionarului și prezintă bisericii, concluziile

#### **4. Conștientizarea țăintelor în lucrarea de misiune**

*„Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la mieznoapte și la miezăzi; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta.”* Geneza 28:14

*„Lărgeste locul cortului tău; și întinde învelitoarele locuinței tale: nu te opri!*

*Lungește-ți funiile, și întărește-ți țărșii! Căci te vei întinde la dreapta și la stânga,  
sămânța ta va cotropi neamurile, și va locui cetățile pustii.”*

Isaia 54:2-3

EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale,  
în lucrarea de misiune mondială**

---

...Ierusalimul nostru (localitatea unde se găsește biserica)

- Evanghelizare;
  - o Mărturia personală a credincioșilor
    - La locul de muncă, la școală, între vecini, rude și prieteni
    - Prin pliante de evanghelizare, la oameni necunoscuți
  - o Evanghelizări în Casa de Rugăciune
    - Seri de evanghelizare duminica
    - Săptămâna de evanghelizare
  - o Evanghelizări în locuri publice
    - Săli închiriate, stadioane
    - Aer liber (stradă, parcuri)

...Iudeea noastră (aceeași limbă și cultură, distanțe mici)

- Misiunea zonală;
  - o Localități fără biserici evanghelice din câmpul de misiune zonală a bisericii
  - o Localități fără biserici evanghelice din județul nostru
  - o Localități fără biserici evanghelice din cadrul județelor Comunității Regionale Brașov

...Samaria noastră (aceeași limbă, distanțe relativ mici)

- Misiunea națională;
  - o Grupuri etnice neevanghelizate din țară
  - o Zone neevanghelizate din țară
  - o Cetățeni străini nerezidenți: oameni de afaceri, profesori, studenți, medici, muncitori etc.

(aceeași limbă și cultură, distanțe mai mari)

- Misiunea internațională;
  - o Români de peste hotare
    - Români din țările învecinate
    - Români din țările îndepărtate

...marginile pământului (limbi și culturi diferite, distanțe mari)

- Misiunea transculturală (mondială);
  - o Țările din fereastra 10/40
  - o Etniile din fereastra 10/40
  - o Grupurile etnice neevangelizate din lume

## 5. Necesitatea informării cu privire la nevoile lucrării de misiune

*„Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun:  
Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș.”*

Ioan 4:35

*„Cine vrea să slujească lui Dumnezeu, trebuie mai întâi, să cunoască nevoile oamenilor.”*

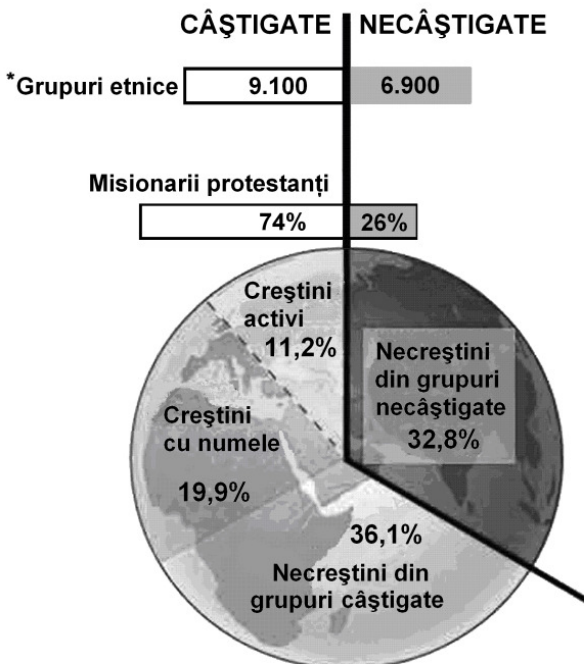
- *Lista localităților fără biserici evanghelice, pe județe*
  - o Pentru consultarea listei localităților fără biserici evanghelice pe județe, vă rugăm să consultați [www.oci.ro](http://www.oci.ro)
- *Grupuri etnice din România*
  - o România are multe minorități. Și ele trebuie ucenicizate! Examinând componența etnică a României pe baza recensământul din 1992, observăm că 11% din populație aparține altor etnii. Aceasta înseamnă că unul din zece locuitori ai României nu este etnic român! Rușii-lipoveni, tătarii și turcii reprezintă grupurile complet neevangelizate din România. De asemenea, mișcările evanghelice dintre țigani, maghiari, sârbi, nemți și slovaci au nevoie de îmbărbătare.

EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale,  
în lucrarea de misiune mondială**

---

- *Zone neevangelizate din țară*
  - o Bisericele evanghelice din România nu sunt răspândite în mod egal în toată țara. În nord-vestul țării sunt cel puțin 3.225 de biserici, 261.759 de creștini evanghelici și peste 7.500.000 de locuitori. În comparație sud-estul țării are 1.838 de biserici, 151.575 de creștini evanghelici și 14.907.792 de locuitori. Așadar sunt de aproape două ori mai multe biserici și creștini evanghelici în partea de nord-vest a țării în comparație cu partea de sud-est! Iar populația este aproape de două ori mai mare în partea de sud-est!
  
- *Marele dezechilibru în distribuirea forței misionare în lume:*

## MARELE DEZECHILIBRIU

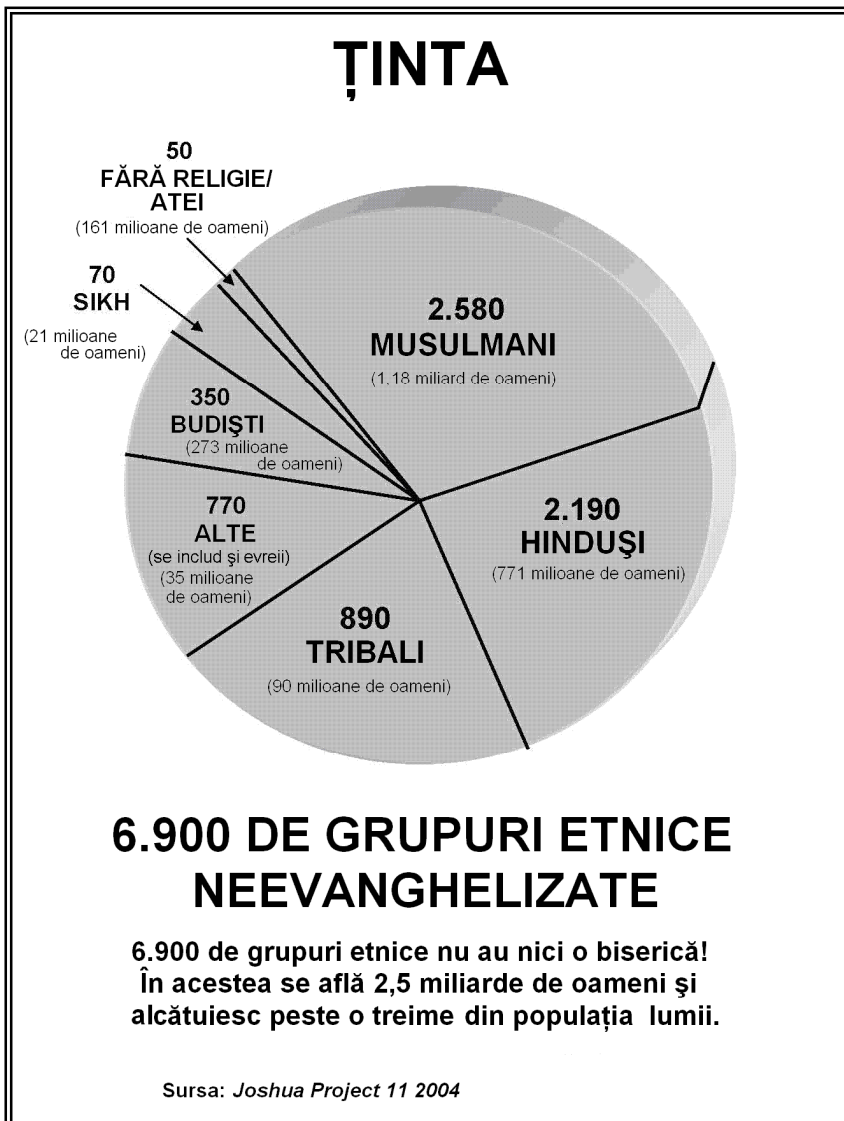


Surse: David B. Barrett, Todd M. Johnson, Patrick Johnstone

\* Statistici de la *Joshua Project II*

EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale,  
în lucrarea de misiune mondială**

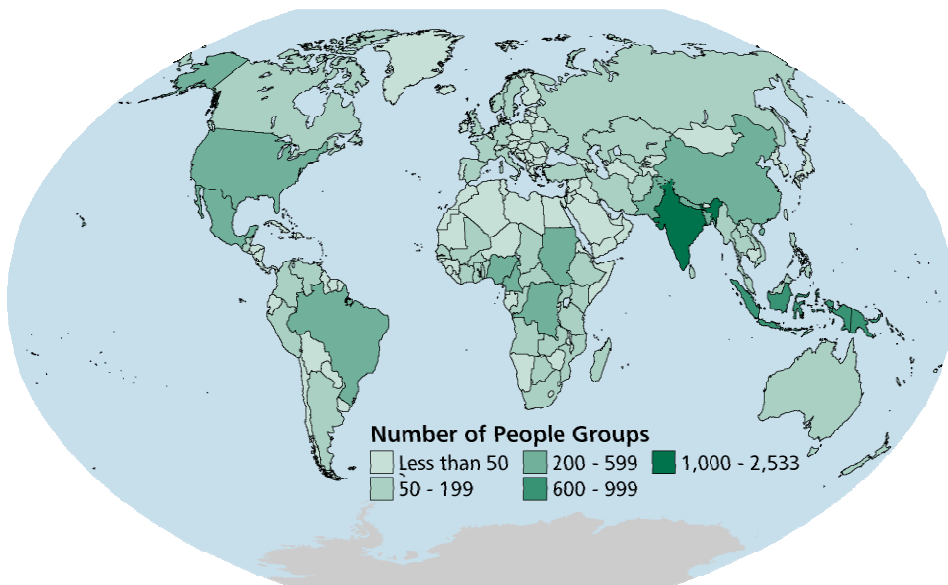
*Grupuri etnice neevanghelizate din lume:*



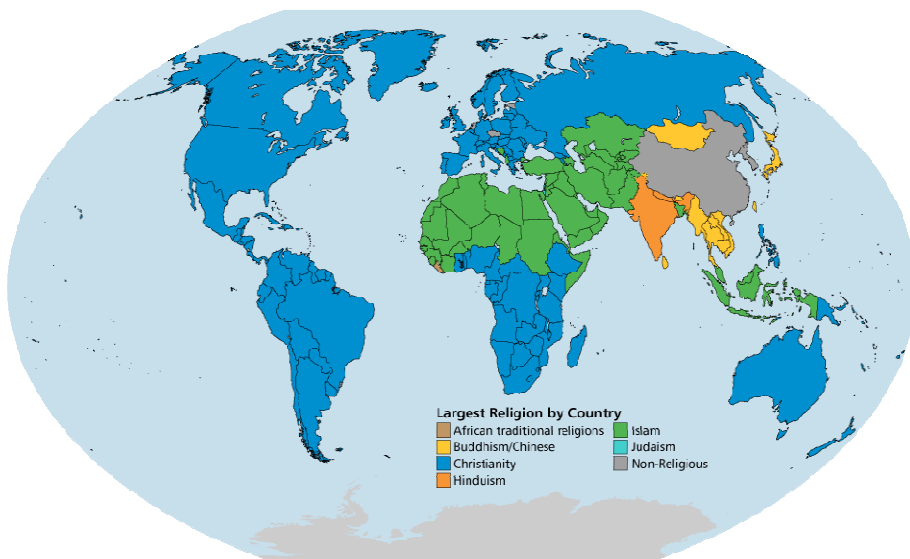
EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale,  
în lucrarea de misiune mondială**

---

- Numerele de grupuri etnice din țările lumii:

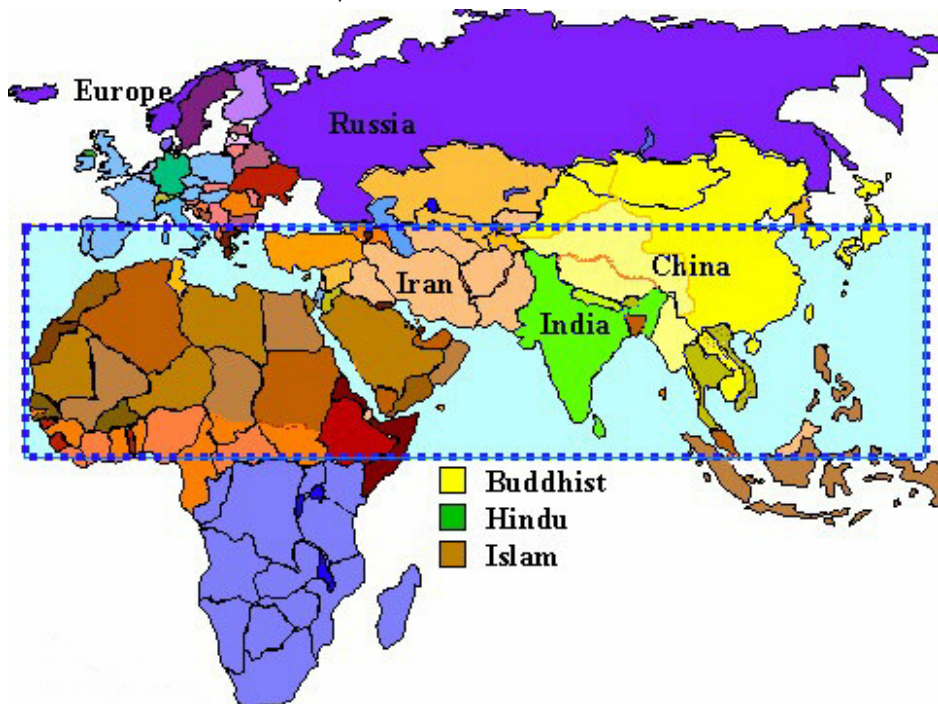


- Religiile majoritare ale lumii, pe țări:



EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale,  
 în lucrarea de misiune mondială**

- *Țările din fereastra 10/40: (o fereastră imaginară situată între paralelele de 10 și 40 grade, la nord de ecuator)*

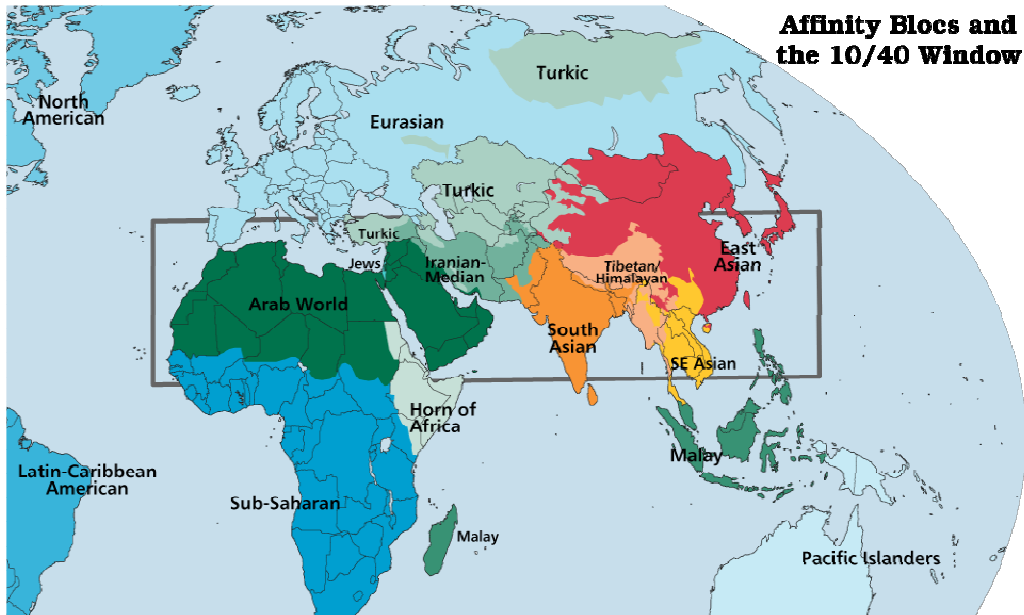


Afghanistan	Egypt	Japan	Morocco	Syria
Algeria	Ethiopia	Jordan	Myanmar	Taiwan
Bahrain	Gambia	Korea, North	(Burma)	Tajikistan
Bangladesh	Gibraltar	Korea, South	Nepal	Thailand
Benin	Greece	Kuwait	Niger	Tunisia
Bhutan	Guinea	Laos	Oman	Turkey
Burkina Faso	Guinea-Bissau	Lebanon	Pakistan	Turkmenistan
Cambodia	Hong Kong	Libya	Philippines	United Arab Emirates
Chad	India	Macau	Portugal	Vietnam
China	Iran	Mali	Qatar	Western Sahara
Cyprus	Iraq	Malta	Saudi Arabia	Yemen
Djibouti	Israel	Mauritania	Senegal	
			Sudan	



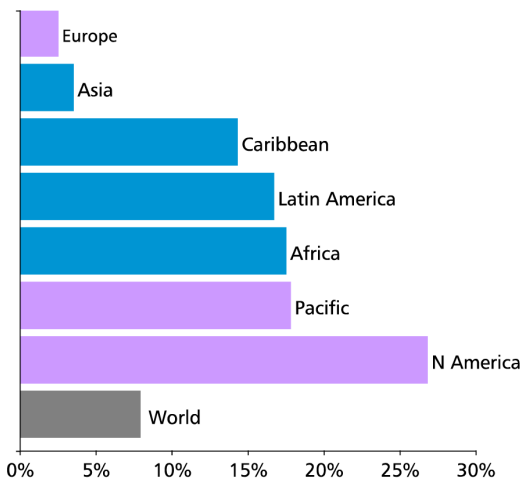
EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale, în lucrarea de misiune mondială**

- Marile blocuri de popoare ale lumii:



How evangelical is each continent?  
 Evangelicals as % Total Pop

- Cât de Evanghelic este fiecare continent?



## **Importanța strategiei în lucrarea de misiune**

*„Planurile se pun la cale prin sfat! Fă războiul cu chibzuință.”*

Proverbe 20:18

### Strategia bisericii locale

#### *Misiunea zonală sau națională*

- Principii pentru definirea câmpului de misiune zonală a bisericii locale (vezi Anexa 2)
- Motivarea credincioșilor pentru lucrarea de misiune zonală
- Formarea unui grup de evanghelizare și misiune al bisericii
  - Chemarea celor ce simt chemare pentru lucrarea de evanghelizare și misiune
  - Instruirea minimă, la nivelul bisericii
    - De către păstor
    - De către păstor ajutat de misionari, prin cursuri de evanghelizare și misiune
  - Începerea unui punct de misiune prin trimiterea regulată și sistematică a grupului
  - Susținerea spirituală și financiară constantă a lucrării și evaluarea acesteia

#### *Misiunea transculturală; pași pentru începerea lucrării*

- Motivarea biblică a bisericii de către păstor, pentru implicarea în misiunea transculturală
- Informarea bisericii cu privire la nevoile misiunii transculturale
  - Zone ale lumii, neevanghelizate
  - Țări neevanghelizate
  - Grupuri etnice neevanghelizate
- Invitarea misionarilor pentru predici și prezentări misionare
- Stabilirea unor slujbe speciale: seri de misiune (lunar)
  - Rugăciune specifică; Mat.9:37-38

EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale,  
în lucrarea de misiune mondială**

---

- Colectă misionară
- Adoptarea unui misionar român
- Adoptarea unui evanghelist/misionar străin (băștinaș)
- Susținerea de predici misionare, în mod sistematic
- Pregătirea misionarilor proprii
  - Formarea spirituală personală; caracter, Cuvânt, dărnicie, rugăciune, chemare
  - Experiența acasă: cu alte biserici, cu alte etnii
  - Educația de bază: cunoștințe biblice, studii de misiune, o meserie, studii lingvistice
  - Modul de trimitere; prin biserică, prin agenție misionară
  - Alegerea câmpului de misiune; chemare divină, rugăciune, consiliere, dorințe personale, scriptură, împrejurări, experiențe
  - Pregătire misionară înaintea plecării; limbă și cultură, slujire în contextul nou,
  - Stabilirea relațiilor cu cei care trimit; biserici și persoane, rugăciune și finanțe
  - Ucenicie în câmpul de misiune
- Călătoriile ale păstorului în câmpuri de misiune din străinătate
- Trimiterea misionarilor proprii; Mat.28:19

Strategia Comunității Regionale: asistarea Bisericilor locale în lucrarea de misiune (propunere)

- Mobilizarea bisericilor la rugăciune pentru lucrarea de misiune, prin Jurnalul de Rugăciune și post
- Motivarea păstorilor la implicarea în misiune, în cadrul anumitor conferințe ale comunității
- Organizarea unor cursuri de misiune, de scurtă durată
- Pregătirea de evangheliști și misionari în cadrul Seminarului Biblic Penticostal Brașov
- Încheierea unor parteneriate de colaborare cu anumite agenții misionare, în vederea planificării unor călătorii misionare pentru informarea și motivarea păstorilor

EVANGHELIZARE și MISIUNE - Principii, Metode și Modele  
**ANEXA 1 – Necesitatea implicării fiecărei biserici locale,  
în lucrarea de misiune mondială**

---

- Trimiterea de misionari în parteneriate cu biserici locale și agenții misionare
- Adoptarea de păstori/evangheliști băștinași, de către biserici din comunitate

**Surse folosite pentru Anexă**

- *Kairos – Dumnezeu și Lumea*, Living Springs International, O.C. International
- Ruth A. Tucker, „*From Jerusalem to Irian Jaya – biographical history of Christian Missions*”, Zondervan, 2004
- Daniel Mureșan, Cursul „*Noul Testament – o altă perspectivă*”, Comunitatea Regională Penticostală Brașov
- *Operation World* – Profesional edition DVD-ROM, 2010

## ANEXA 2

### Câmpul de Misiune Zonală a Bisericii Locale

#### **Duhul Sfânt – Domnul secerișului și strategul lucrării misionare**

Strategia lui D-zeu este Duhul Sfânt.

Atunci când Domnul vroia ca mărturia cu privire la lucrarea Sa mântuitoare să ajungă până la marginile pământului, El a adoptat o strategie, iar strategia Sa era Duhul Sfânt, Duhul care să fie turnat peste ucenici; „...le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, pe care, le-a zis El, ați auzit-o de la Mine.” (Fapte 1:4)

Duhul este Domnul secerișului spiritual al sufletelor pentru Împărăția lui D-zeu. El este Cel care coordonează toate resursele spirituale, umane, materiale și financiare implicate în recoltarea sufletelor pentru ceruri.

Cartea Faptele Apostolilor este plină de lucrări ale Duhului Sfânt – strategul lucrării misionare;

- Duhul Sfânt este Domnul secerișului spiritual al sufletelor:  
*„Rugați... pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.”* Luca 10:1-2
- Duhul Sfânt este Cel care cheamă slujitori la secerișul sufletelor:  
*„Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.”* Fapte 13:2

**ANEXA 2 – Câmpul de Misiune Zonală a Bisericii Locale**

---

- Duhul Sfânt este cel care trimite în lucrare pe slujitorii pe care i-a chemat: „*Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt, s-au coborât la Seleucia...*” Fapte 13:3-4
- Duhul Sfânt umple pe slujitori în vederea mărturisirii Domnului Isus: „*Atunci Petru, plin de Duhul Sfânt, le-a zis...*” Fapte 4:8;
- Duhul cârmuiește pe slujitori în lucrarea evanghelică; „*...Duhul Domnului a răpit pe Filip...*” Fapte 8:39
- Duhul dă slujitorilor Săi revelația cu privire la planul lui D-zeu și le deschide uși nebănuite de lucrare: „*...Ce a curățit D-zeu, să nu numești spurcat...Duhul i-a zis: iată că te caută trei oameni; scoală-te, pogoară-te și du-te cu ei fără șovăire, căci Eu i-am trimis.*” Fapte 10:13-20
- Duhul inspiră slujitorilor hotărâri înțelepte pentru viața bisericii: „*Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă, să nu mai punem peste voi nici o altă greutate decât ceea ce trebuie...*” Fapte 15:28-29
- Duhul închide și deschide slujitorilor Săi, uși pentru Cuvânt: „*...au fost oprîți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia... se pregăteau să intre în Bitinia, dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie...înțelegeam că Domnul ne cheamă (în Macedonia) să le vestim Evanghelia.*” Fapte 16:6-10

Dacă generația noastră va vedea sau nu va vedea o trezire spirituală și va trăi sau nu va trăi să mărturisească slava lui D-zeu în mijlocul ei, aceasta depinde de măsura în care slujitorii Domnului vor fi sau nu vor fi plini de Duhul Sfânt. Deoarece strategia lui D-zeu în creșterea spirituală și numerică a Bisericii, este Duhul Sfânt. Slujitorii generației care trăiește trezirea spirituală, slujesc în plinătatea Duhului Sfânt.

Reafirmăm deci, din nou: *Călăuzirea Duhului este esențială în lucrarea misionară.*

**Nevoia planificării umane, în lucrarea de misiune**

Călăuzirea Duhului Sfânt, nu înseamnă însă, absența planificării umane. Slujitorii bisericii au datoria de a face planuri cu privire la lucrarea bisericii în general și cu privire la lucrarea de Evanghelizare și Misiune în special. Iată câteva condiții ce se cer îndeplinite de către slujitori, în dumnezeiasca lucrare de planificare:

- Ca să putem face planuri după voia Domnului, trebuie să avem o viață de comuniune cu Dumnezeu;

**ANEXA 2 – Câmpul de Misiune Zonală a Bisericii Locale**

---

- „*Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu. Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.*” Ioan 15:14-15
- Planurile noastre bune, nu sunt decât redescoperiri ale planurilor lui Dumnezeu pentru noi și lucrarea pe care o facem;
  - „*...Sau se întâmplă o nenorocire într-o cetate fără s-o fi făcut Domnul? Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci. Leul răcnește: cine nu se va speria? Domnul Dumnezeu vorbește: cine nu va proroci?*” Amos 3:6-8
- Planurile noastre, chiar și cele ce ni se par foarte bune, trebuie condiționate de voia și ajutorul lui Dumnezeu;
  - „*Voi, dimpotrivă, ar trebui să ziceți: „Dacă va vrea Domnul, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru.*” Iacov 4:15
- Planificarea trebuie făcută într-un spirit de rugăciune și dependență de Dumnezeu;
  - „*Vai – zice Domnul – de copiii răzvrățiți, care iau hotărâri fără Mine, fac legăminte care nu vin din Duhul Meu și îngrădesc astfel păcat peste păcat!*” Isaia 30:1
- Planurile odată făcute, trebuie urmărite cu consecvență și duse la îndeplinire;
  - „*Cel ales la suflet face planuri alese și stăruie în planurile lui alese.*” Isaia 32:8
- Planurile noastre trebuie să fie supuse în orice moment modificărilor și intervențiilor divine;
  - „*Fiindcă au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei. Ajunși lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie. Au trecut atunci prin Misia și s-au coborât la Troa.*” Fapte 16:6-8

## **Principii pentru definirea câmpului de misiune zonală a bisericii locale**

Păstrând în minte cele două mari adevăruri afirmate mai sus și anume:

- Duhul Sfânt este Domnul secerișului și strategul lucrării misionare
- este nevoie și de ingredientul planificării umane, în lucrarea de misiune,

propunem în continuare, câteva principii practice pentru definirea câmpului de misiune zonală a bisericii locale, bazate pe criteriile ce se desprind din lucrarea apostolică.

### 1. Principiul mărturiei evanghelice;

*„...am căutat să vestesc Evanghelia acolo unde Hristos nu fusese vestit, ca să nu zidesc pe temelii pusă de altul, după cum este scris: „Aceia, cărora nu li se propovăduise despre El, Îl vor vedea, și cei ce n-auziseră de El, Îl vor cunoaște.”*  
Rom.15:20

**În lucrarea de vestire a Evangheliei, prioritatea cea mai mare, este ca aceasta să fie vestită celor ce n-au auzit-o niciodată.**

(criteriul Lipsei bisericilor evanghelice dintr-o localitate)

### 2. Principiul întunericii spirituale;

*„... Isus... a părăsit Nazaretul, și a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în ținutul lui Zabulon și Neftali... Norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină; și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții, a răsărit lumina.”*  
Matei 4:12,17

**Cu cât populația oamenilor care trăiesc în întuneric spiritual este mai mare, cu atât starea de întuneric spiritual a unei zone este mai pronunțată și deci nevoia după lumina Evangheliei este mai mare.**

(criteriul Populației)

### 3. Principiul lucrului din aproape în aproape;

*„Noi, însă, nu ne lăudăm dincolo de măsura noastră, ci în măsura marginilor pe care le-a însemnat Dumnezeu câmpului nostru ca să ajungem până la voi. Nu ne întindem*



**ANEXA 2 – Câmpul de Misiune Zonală a Bisericii Locale**

*prea mult, ca și când n-am fi ajuns până la voi, căci, în adevăr, până la voi am ajuns în Evanghelia lui Hristos.”*

2 Cor.10:13-14

**Câmpul nostru de lucru trebuie să se lărgescă din aproape în aproape, în măsura călăuzirii Domnului și pe fondul posibilităților noastre.**

(criteriul Distanței și al posibilităților de deplasare)

4. Principiul centrelor strategice;

*„Nu ne lăudăm peste măsura noastră, adică, nu ne lăudăm cu ostenelele altuia; ci avem nădejdea că, dacă credința voastră crește, va crește și câmpul nostru de lucru între voi, nespus de mult, după măsura noastră.*

*Așa că vom putea propovădui Evanghelia și în ținuturile care Sunt dincolo de al vostru, fără să intrăm în câmpul de lucru al altuia, ca să ne lăudăm cu lucrări făcute de-a gata.”*

2 Cor.10:15-16

**Trebuie să avem în vedere cu prioritate, potențialele viitoare centre strategice de misiune.**

(criteriul Importanței administrative, sociale, culturale)

5. Principiul punerii temeliei în terenuri pregătite de altcineva;

*„Pe când era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit pe câțiva ucenici...*

*Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei, și vorbeau în alte limbi, și prooroceau. Erau cam doisprezece bărbați de toți.”*

Fapte 19:1-7

*„Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească.”*

1 Cor.3:6

**E înțelept să continuăm o lucrare începută de altcineva care „a săpat” și să folosim tot ceea ce e pregătit de Domnul astfel, pentru ca să punem temelii și apoi să zidim.**

(criteriul Terenului pregătit de altcineva)

### **Propunere pentru Câmpul de Misiune Zonală a Bisericii**

Într-un spirit de rugăciune, slujitorii bisericii pot trece acum la stabilirea câmpului de misiune zonală a bisericii în care slujesc, ținând cont de următoarele:

- Planificarea trebuie făcută pe fondul unei perioade a rugăciune și post a slujitorilor bisericii
- Planificarea se face cu harta în față, privind holdele care sunt gata pentru seceriș;
- Planificarea se face într-un spirit de rugăciune și ghidându-ne după principiile de mai sus.

Iar odată stabilite țintele în lucrare, nu ne rămâne decât să trecem la treabă și să le urmărim la modul practic, ținând cont că

***„O viziune fără misiune creează un visător;  
O misiune fără viziune aduce chin și amărăciune; dar  
O viziune cu misiune creează un misionar!”***

George Deakin

## Bibliografie

Boyd, Carolyn, *The apostle of Hope – The Dr.Kriengsak Story*, Chichester, Sovereign World, 1991

Clouse G. Robert, Pierard V.Richard, Yamauchi M.Edwin, *Two Kingdoms – The Church and culture through the ages*, Chicago, Moody Press, 1993

Edwards, Jonathan, *The Life and Diary of David Brainerd*, Michigan, Baker Book House Company, 1995

Farely, Robert, *William Carey*, Făgăraș, Editura Agape, 1997

GBV, *Hudson Taylor*

Harvey & Hey, Edwin și Lillian, *Ei L-au cunoscut pe Dumnezeu lor, vol.I*, București, Editura Cuvântul viu, 1999

Moisa, Constantin, *O inimă în inima Africii – Viața lui David Livingstone*, București, Editura Stephanus, 1995

Popovici, Petru, *Lumini peste veacuri, vol.I-II*, Editura lumina Lumii, 1992

Smith, Oswald, *Provocarea Misiunilor*, Operation Mobilization, 1993

Smith, Oswald, *The Story of my life*, London, Marshall, Morgan & Scott, 1968

Steer, Roger, *J.Hudson Taylor – A man in Christ*, Singapore, Overseas Missionary fellowship (formerly China Inland Mission), 1990

Taylor, Dr.&Mrs.Howard, *Hudson Taylor's Spiritual Secret*, Chicago, Moody Press, 1989

Winter, D.Ralph, Hawthorne C., Steven, *Perspectives on the world Christian Movement – a reader, revised edition*, Pasadena, California, William Carey Library, 1992

*Cum au început apostolii facerea de ucenici în localități și zone noi ?*

*Care au fost convingerile lor fundamentale ce i-au ținut în picioare și luptând mereu pentru înaintarea evangheliei, chiar în vremuri de mari împotriviri din partea celui rău?*

*În ce măsură, Domnul cel Înălțat îi ajută în îndeplinirea însărcinării lor?*

*Au fost oare metodele și conținutul mesajelor lor, valabile doar pentru cultura și momentul istoric al veacului apostolic, sau constituie și pentru noi, modelul de începere a facerii de ucenici, respectiv evanghelizare sau al așa numitului proces de „plantare de biserici” sau misiune ?*

*Ce principii au avut și ce metode au folosit, unii dintre misionarii din epoca modernă, pe care îi putem lua ca modele de slujire?*

*Iată câteva dintre întrebările la care ne propunem să oferim, cu ajutorul Domnului, un răspuns în lucrarea de față.*